

Số 166

Tuổi Hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

11

TIẾU HOA

VUI - TRẺ - ĐẸP - XÂY DỰNG

SỐ 166

NGÀY 01 THÁNG 12
1971

CHI TRÌNH:
CHÂN-TÍN

CHI ĐÚT:
NGUYỄN-TRƯỜNG-SƠN

THI KỸ TOA-SOẠN:
CHÂN-HIỆP

QUẢN LÝ:
VÕ-VĂN-HỮU

Tạp chí TUỔI - HOA
xuất bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 800đ. Miền
Trung và Cao Nguyên 640đ
Giá sang bộ 700đ trở lên.

Trở về bài vở gửi:
CHÂN-HIỆP

Đuôi - phiếu, Chi - phiếu và
tặng kèm xin đề:
Quản lý VÕ-VĂN-HỮU

Địa chỉ: 38 Kỳ Đồng
Sài Gòn 3 - Đ.T. 99.034

Mong bạn dài hạn xin
lưu ý trước. Muốn
thay đổi chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

DỌC TRONG SỐ NÀY :

Lá thư của Thào	DIỆP THẢO 3
Những mùa đông (thơ)	PHONG HẰNG 11
Ba chàng thám tử	NGUYỄN THAI HẢI 12
Hạt mưa đầu mùa	Đ.T. MINH HIỀN 20
Quái vật (tranh)	ĐÌNH 27
Trên đỉnh đồi cao nguyên	LÊ HƯƠNG 33
Thoáng nhớ (thơ)	PHONG HẰNG 34
Những bước chân chim sò	LÊ HẰNG 35
Theo hướng mặt trời	HOÀNG ĐANG CẤP 40
Bọn bé xờ ớn	ĐỖ QUYÊN QUYÊN 43
Ngày Bông vang bóng	PHẠM THỊ DIỄM PHÚC 46

ĐỒNG CỎ NON :

Như giấc mơ xa (thơ)	KIM TỊCH 51
Thương về Sao Cát	UẤT KIM BƯƠNG 52
Chiều áo mùa đông	ĐÊ TÊ 55
Tranh bia : Trên lưng ngựa	của VIVI

Lá thư của Thảo

□ DIỆP THẢO

Hôm nay ngồi ở bàn học để soạn bài, mà Thảo có làm gì được đâu. Thảo thấy giận mình ghê gớm, tức cho mình là đã quá hấp tấp, chẳng chịu tìm hiểu cho kỹ kỹ chưa gì đã vội lau chùi.

Cứ nghĩ đến điều ấy là Thảo đã thấy xấu hổ rồi, nếu chị Hương, anh Phong, anh Bảo mà biết được thì eo ơi! Có nước là Thảo phải rúc trong phòng suốt ngày.

Càng nghĩ Thảo càng giận mình sao mà dại quá, lúc trước chẳng tìm hiểu cho thật rõ rồi sau hãy « hành động » để bây giờ thì đành mang lấy tiếng « hỗn hào ».

THẢO xem xong cuốn Tuổi Hoa, bây giờ tìm lại xem coi có « đánh rơi » bài nào không, nhưng chẳng có bài nào sót cả, chỉ còn Hộp thơ Tuổi Hoa thì Thảo chưa xem, mà có bao giờ Thảo để ý đến « hân » đâu.

Thảo nói một mình.

— Thôi bây giờ chẳng còn truyện gì nữa, thường thức « món truyện » này cũng được.

Thảo nằm ra ghế mà xem.

Xem một lúc Thảo thấy thích quá, chợt Thảo có ý nghĩ là viết thư về tòa soạn xin vào gia đình Tuổi Hoa, nghĩ vậy nên Thảo cứ xem đi xem lại mà chẳng chán.

Chị Hương thấy vậy mới la toáng cả lên.

— Thảo làm gì mà lâu thế, lúc này chị thấy Thảo xem chỗ đó rồi, sao bây giờ nó vẫn ở nguyên chỗ đó vậy.

Chị nhìn Thảo rồi tiếp.

— A! Hay chắc là cô em bé của tôi, định «dọ thám tình hình» đề rồi biên thư về tòa soạn chứ gì.

— Nào Thảo định đăng cho đề tài nào đây, truyện ngắn, thơ hay vui cười. Bài của Thảo mà được đăng lên thì người đọc chắc phải như con nai vàng ngơ ngác quá!

(Vì Thảo có tiếng là bẽ bối một cây, làm luận thì thật là «ác liệt», Thảo làm loạn xà ngầu cả lên. Đoạn sau thì đề lên trước, trước đề ra sau chẳng có thứ tự gì hết, đến nỗi thấy phải cột giấy vào kéo lên chỗ này, lòi xuống chỗ kia, cho bài luận có vẻ «an ninh trật tự». Thấy dọa đánh nhiều lần, bây giờ thì Thảo đã bỏ được cái «đức tính» bẽ bối đó rồi).

Chị Hương lại tiếp tục:

— Nếu mà Thảo làm thơ thì chắc phải «tuyệt cú mèo», cô bé mà gieo vần thì chao ôi phải biết đọc như lên ghềnh xuống thác, lên non xuống biển quá.

Anh Bảo cũng nhảy vào vòng chiến đấu miệng phụ chị Hương:

— Còn mục vui cười của tác giả Diệp Thảo thì chắc là hay tề.

Qui đọc giả, khi đọc xong, phải ngồi cù vào người vài ba chục lần thì mới có thể cười lên được phải không chị Hương.

Chị Hương nheo mắt cười với anh Bảo ra chiều thích chí lắm:

— Ừ Bảo nói đúng đấy, bài của Thảo mà đăng lên thì chắc có khối người lặn lội tìm đến, đề xem tác giả Diệp Thảo là ai mà đặt ra cái bài độc đáo thế.

Thảo đỏ mặt lên nghĩ thầm:

— Ủa! Sao mà anh chị ấy biết mình muốn viết thư về tòa soạn mà nhạo mình thế.

Nghĩ vậy nhưng Thảo vẫn cứ chối lia lịa:

— Đầu có, đầu có, Thảo có định hỏi nào đâu, anh chị cứ nhạo Thảo mãi, coi chừng Thảo mách mẹ thì phải chết cái «bàn tọa» à.

Nghe nói mách mẹ, anh Bảo le lưỡi dài cả tấc. Anh đứng lên và nói:

— Khoan khoan, Thảo hãy đình bộ, cho anh xin đi, việc gì cô bé phải mách mẹ, anh chịu đầu hàng cả hai tay rồi «đấy». Chịu chưa.

Thảo tươi ngay nét mặt, định nói vài lời.

Nhưng chị Hương thì không, chị không sợ mách mẹ như anh Bảo. Chị nói:

— Báo đừng sợ, mẹ chẳng đánh đâu, cứ yên chí đứng đó. Chị vênh mặt lên :

— Thảo làm phách hã, có giỏi thì vào mách đi.

Thảo tức quá chạy vào phòng tìm mẹ, nhưng chẳng thấy ai, vì lúc đó mẹ đi chợ chưa về.

GIỜ đây là lúc Thảo thấy xấu hổ nhất đời, câu chuyện « bức thư » của Thảo làm Thảo vừa ngượng nghịu vừa lo lắng. Cứ nghĩ đến là Thảo đã đỏ cả mặt lên.

Lúc ban chiều nghe cô Đoan « kê khai » một lượt tất cả những nhân vật của nhóm bút Tuổi Hoa ra, mà Thảo giật mình ngồi sững

sốt mất mấy phút, đến nỗi cô Đoan phải lên tiếng.

— Thảo làm gì mà ngồi ngây người ra như thế, trông hàng cho cô đi lại đây tí cô về.

Còn lại một mình, Thảo thấy tức cô Đoan ghê gớm, sao cô không nói trước cho Thảo biết đề đến bây giờ thì trễ tàu, « trễ ngựa » mất rồi.

Lúc chiều này, Thảo đã tận mắt chiêm ngưỡng hai nhân vật mà Thảo rất mến mộ, là chị Minh Quân và anh Nguyễn Thái Hải.

Thảo rất thích nhìn tận mắt những nhân vật mà Thảo biết tên tuổi, nhất là trong làng văn và trong giới cải lương, tân nhạc. Nên giờ đây gặp được hai người ấy bảo sao mà Thảo chẳng mừng cho được.

Thảo thấy anh Nguyễn Thái Hải trước nhất, anh Nguyễn Thái Hải ra nói chuyện với cô Đoan một lúc. Thảo nghe nói gì mà có Minh Quân, Minh Quân.

Ban đầu Thảo có biết là ai đâu, đến lúc người khách ấy về rồi, thì cô Đoan cho Thảo biết đó là Nguyễn Thái Hải.

— Thảo nói :

— Khi nào chị Minh Quân ra cô chỉ cho cháu biết với.

Ngồi một lúc cô Đoan nói :

— Kìa chị Minh Quân ra kia.

Lúc đó chị Minh Quân cũng vừa đi tới.

Cô Doan chào chị Minh Quân.

Thảo cũng cúi đầu chào chị Minh Quân.

Chị Minh Quân ngồi nói chuyện với cô Doan.

Lúc ấy thì Thảo tha hồ mà ngắm chị Minh Quân, tác giả nhiều cuốn sách Tuổi Hoa mà Thảo thích.

Không biết hôm nay là ngày gì mà Thảo may mắn đến thế, gặp một lúc cả hai nhân vật của Tuổi Hoa.

Khi chị Minh Quân ra về rồi Thảo mới hỏi cô Doan:

— Cô thấy anh Vi Vi chưa?
Cô nói.

— Thấy rồi.

— Hoàng Đăng Cấp cô thấy chưa?

— Thấy rồi, họ ra đây hoài.

Thảo lại tiếp tục « phỏng vấn ».

— Thế cô thấy anh Trịnh Chí, chị Lệ Hằng... chưa?

Cô gật lên.

— Sao mà hỏi lắm thế, thấy rồi.

Thấy cô gật, Thảo không dám hỏi nữa ngồi yên một lúc, Thảo đánh bạo hỏi khích cô.

— Thế còn anh Nguyễn trường

Sơn chắc cô chưa biết nhỉ?

Cô trở mặt nhìn Thảo :

— Sao Thảo lại gọi là anh Nguyễn trường Sơn, bác chứ.

Thảo tròn xoe đôi mắt nhìn cô.

— Ủa ! Nguyễn trường Sơn già hay trẻ mà lại gọi là bác ?

Cô nhìn Thảo.

— Này, Thảo không biết thì đề cô nói cho mà nghe.

Nguyễn Trường Sơn năm nay cũng lớn rồi, Trịnh Chí, Hoàng Đăng Cấp v.v... thì cũng trạc bằng nhau.

Cô cười, nhìn Thảo hỏi.

— Sao mà Thảo hỏi làm gì kỳ vậy, định làm chuyện chi mà « tru tâm » ác thế.

Thảo đỏ mặt lên đáp.

— Cháu có làm gì đâu, chỉ hỏi cô cho biết vậy thôi... Mà Nguyễn trường Sơn năm nay mấy mươi tuổi rồi cô.

— Cô không biết, mà cháu phải gọi bằng bác, chứ không phải anh đâu nhé. Quên nữa, còn Minh Quân thì là bà chứ không phải chị Minh Quân.

Lúc ấy, giá mà Thảo có phép thì Thảo sẽ bay ngay đến nhà bưu điện, hoá phép cho mọi người trong đó lẫn quay ra mà ngủ, rồi Thảo sẽ tha hồ mà lục lọi, tìm tòi cho bằng được lá thư

mà Thảo đã gửi đến bác Trường Sơn, Thảo sẽ thu hồi lá thư quái ác ấy, mà thủ tiêu « hân » đi thì bấy giờ Thảo mới yên tâm, khỏi sợ ề mặt với bác Trường Sơn, với các chú, các anh chị trong toà soạn.

Nhưng Thảo chẳng là tiên thì làm gì có phép với tặc. Thời đành chịu, người của Thảo nặng lắm.

NHƯNG thật là lạ, Thảo viết bức thư đến toà soạn một cách âm thầm « không tên tuổi », mà sao chị Hương anh Bào cũng có đầy đủ « tài liệu » để làm tình làm tội Thảo.

Vừa đi học về, Thảo thấy anh Bào đang đứng lóng nhóng, nhìn ra đầu ngõ, thoáng thấy Thảo anh vội chạy biến vào nhà.

Chưa kịp thay áo dài, Thảo đã nghe chị Hương anh Bào bước

vào « đề tài » lá thư của Thảo ngay.

— Nào Bào, « anh » Trường Sơn có cho Bào vào gia đình Tuổi Hoa không nhỉ ?

Anh làm bộ chớp chớp mắt như muốn khóc và nói.

— Chị Hương ơi, thôi thế là còn gì cái mộng ước « to tướng » của em nữa, anh đưa tay quệt mắt tiếp.

— Còn đâu là giấc mộng, trở thành « văn sĩ » của em nữa.

Anh mếu :

— Chắc thế nào « anh » Trường Sơn cũng cho bức thư « làm quen » của em vào yên nghỉ nơi nọt rác quá.

Chị Hương cười phá lên.

— Cái đó là cái chắc rồi, mà tại Bào đấy chứ, ai nói lúc xem Tuổi Hoa, Bào chỉ mãi mê với mấy mục khác, mà chẳng chịu hỏi thăm Hộp thư Tuổi Hoa một tí, để bây giờ Hộp thư « hân » giận lên thì Bào chịu chứ.

Anh Bào giả ngoác to miệng ra mà khóc.

— Chị Hương ơi ! « Anh » Trường Sơn đang giận dữ mắng thăm em : « cái tên Diệp Thảo là đứa nào, bộ muốn « giỡn mặt từ thần » với ta hử. Ta như vậy đáng cha, đáng chú nó mà nó dám gọi ta là anh, cha chả tức ời là tức.

Tức xong rồi, thế nào «anh» Trường Sơn cũng đem bức thơ «làm quen» của em ra mà trình với tất cả các anh chị trong tòa soạn.

Đứng ngoài, nhìn qua khe cửa Thảo thấy anh Bảo, chị Hương lúc bấy giờ thật đáng ghét, nghe anh Bảo nói thế mặt mũi Thảo lại sượng ngất sượng ngơ.

— Anh Hoàng Đăng Cấp, anh Trinh Chí... Mấy anh đó mà biết được thì thôi chắc Thảo chẳng bao giờ dám đến tòa soạn, gặp các anh ấy, què chết.

Thảo khấn thầm trong miệng.

— Thôi, lá thư ấy mình viết lỡ rồi, cầu Trời Phật cho bác Trường Sơn đọc xong rồi, bác vất đi chứ đừng để ai biết.

Thảo bước rón rén lại gần, nhìn kỹ hơn.

Bé Ly từ ngoài chạy vào, thấy chị Hương anh Bảo làm gì mà vui vẻ quá, bé cũng xấn lại.

Chợt bé reo lên.

— A cái này của chị Thảo.

Chị Hương cãi lại.

— Của đó ở đâu đấy, của chị chứ.

Ly vẫn nằng nặc đòi.

— Không, của chị Thảo, lúc sáng em giữ sách của chị Thảo ra, em lấy giấy gấp thuyền chơi bây giờ cái này là của em.

— Thôi chết rồi, Thảo kêu thăm.

— «Cái kia» đúng là tờ giấy mà Thảo đã viết cho bác Trường Sơn, vì bản quá nên Thảo đã bỏ, «photo copie» ra bản khác mà gửi đi. Thảo đã nhét tít dưới đáy tủ, mà sao bây giờ «hắn ta» lại ở đây.

Nhìn lại tủ sách, Thảo chợt hiểu.

Tối qua, Thảo lấy tập ra học mà quên khuấy đi chẳng chịu khóa tủ, sáng nay Ly đã xốc tung tập vở của Thảo lên lấy giấy gấp thuyền mà nghịch. Con bé quàng thuyền ở đâu đề bây giờ chị Hương với anh Bảo nhặt được, tha hồ mà phá Thảo.

Bên kia, bé Ly nín áo chị Hương.

— Trả em.

Chị Hương chuyển qua cho anh Bảo.

— Bảo giấu đi.

Thảo từ ngoài, chạy sầm sập vào, nắm tay anh Bảo.

— Trả em, trả em.

Chị Hương la lên.

— Đừng cho nó lấy.

Rồi chị túm người Thảo mà lôi ra nhưng không được.

Thảo bám chặt anh Bảo, nước mắt ràn rụa, vừa la vừa cầu.

— Trả tôi, của tôi chứ bộ của

anh hà, ý hai người lớn rồi ăn hiếp một người hà.

Anh Bảo hét toáng cả lên:

— Chị Hương ơi, Thảo nó cấu đau chết cả người. Cứu em với.

Bỗng có tiếng anh Phong.

— Làm gì mà om sòm lên vậy, ba mẹ đi đâu vắng cả rồi.

Chị Hương vội buông Thảo ra, Thảo cũng buông anh Bảo.

Anh Phong bước vào.

— Các em làm gì mà vui thế? Chị Hương, anh Bảo, bé Ly cùng reo lên.

— A! Anh Phong về.

Chỉ có Thảo là chẳng reo, Thảo ngồi thụt xuống chân bàn.

Không thấy Thảo, anh Phong hỏi.

— Thế còn Thảo đâu?

Chị Hương anh Bảo cười khúc khích. Chị đưa tay:

— « Ván si » mít ướt kia.

Anh Phong bước lại.

Thấy mặt Thảo đỏ hoe, anh hỏi:

— Sao thế này, lại tranh ăn với Ly bị mẹ mắng hà?

Thảo tức tưởi:

— Không, chị Hương cướp cái « kia của » em.

Anh Phong quay sang chị Hương.

— Em lấy cái gì của Thảo đấy, trả lại Thảo đi.

Chị Hương truyền lệnh cho anh Bảo.

— Bảo, trả lại cho « con người mau nước mắt » kia đi, mình đọc hết rồi còn gì.

Chị cười khúc khích.

— Hay ác.

Anh Bảo bước đến đưa anh Phong. Thảo dằng lại. Anh Phong nói.

— Thảo đưa anh xem nào, nếu chẳng có gì anh sẽ máng Hương với Bảo.

Thảo nói:

— Anh xem rồi chẳng được cười em nhé.

— Ừ.

— Trăm ngàn lần cũng chẳng được nhạo em.

— Rồi.

Thảo đưa bức thư. Anh Phong đọc lên:

Phủ nhận ngày... tháng... năm 1971.

Kính gửi anh Trường Sơn,

Anh Phong ngừng lại hỏi:

— Anh Trường Sơn nào nhỉ?

Chị Hương, anh Bảo nhao nhao lên:

— « Anh » Trường Sơn trên bốn mươi tuổi đó, « anh » ấy cỡ mấy bằng bố mình, « anh » thuộc nhóm Tuổi Hoa đấy.

Anh Phong kêu lên :

— Có phải bác Trường Sơn chủ bút của tờ báo Tuổi Hoa không nhỉ.

— Đúng rồi đó, anh Phong.

Trong khi đó quá ngưỡng ngạu, nên Thảo ngồi cứng ngơ, cứng ngắc.

Anh Phong phì cười.

— Sao Thảo lại gọi bác Trường Sơn là anh, cô bé này đáng đánh đòn lắm.

Thảo xịu mặt.

— Em đâu có biết.

— Không biết thì hỏi chị Hương, anh Bảo chỉ cho chứ sao lại « đơn thân, độc mã » hành động một mình... Điều này nhất định là bác Trường Sơn chẳng bao giờ chấp nhận cho một cô bé xấc lảo, hỗn hào như Thảo vào gia đình đâu, bác ấy lớn như thế mà Thảo lại gọi là anh có đáng đánh không chứ.

Thảo ứa nước mắt, nghĩ thầm.

— Tưởng chỉ có chị Hương anh Bảo là ghét mình, ai ngờ anh Phong cũng chẳng thương gì mình. Thôi chẳng cần ai hết, chỉ cần ba mẹ thương là được rồi.

Nước mắt Thảo lại tiếp tục tuôn ra.

Anh Phong chắc có lẽ cũng tội nghiệp Thảo, nên anh kéo Thảo đứng dậy.

— Thôi Thảo xuống lau mặt đi, chiều nay thế nào cũng bao cô bé một châu kem, chịu không.

Thảo vẫn tím tái.

— Anh chẳng thương Thảo gì hết, chỉ có ba mẹ là yêu Thảo thôi.

— Anh cũng cưng Thảo đấy chứ. Thôi nín đi chiều nay anh sẽ dẫn đi ăn kem.

Thảo lau mặt, tươi tỉnh nói.

— Không ăn kem, Thảo chỉ thích ăn đậu xanh bánh lọt thôi, anh dẫn Thảo với Ly đi nhé. Đừng cho chị Hương anh Bảo đi.

Tiếng chị Hương.

— Cóc cần, tụi này cũng có chân đi.

Nhưng Thảo lại buồn, nghĩ đến bức thư kia là Thảo đã muốn khóc lên.

Anh Phong chắc cũng đoán biết nên dỗ dành.

— Thôi, thảo đừng khóc, bác Trường Sơn chẳng ghét Thảo đâu, bác sẽ tha thứ cho Thảo cái tội hỗn hào và cho Thảo vào gia đình Tuổi Hoa cùng các bạn. Thảo hỏi :

— Có thật không.

— Thật mà.

Thảo nhoèn cười, thật vui vẻ.

DIỆP THẢO

NHỮNG MÙA ĐÔNG

Đông trở về nên chim buồn lạnh
 mặt
 Hàng cây soan trong dáng ngủ hao
 gầy
 Trời không nắng và đôi xám màu
 mây
 Đông đã đến đang cất lời than
 thở?
 Những cây cao hoa tím màu bờ
 ngõ
 Cũng lối này lối tưởng lại mùa
 qua
 Gió băng như cũng lên lời chan
 hòa
 Hoa soan rụng cho em vừa hiu hắt.
 Và mùa đông ngày xưa em gặp
 nhất
 Thuở ấu thơ còn nhíp hát trong
 tim
 Nhớ nhớ ghé những buổi sáng im
 lìm
 Trời lạnh quá nên bé con biếng
 nhác.
 Trong chăn ấm còn nằm nghe mưa
 hát
 Và xa xa trống vắng đã dập dề
 Đợi mẹ vào thức dậy để mắng yêu
 — Này hư quá, sáng rồi còn ngủ
 mãi.
 Nhưng bé con cứ muốn nằm nán
 lại
 — Lạnh lạnh ghé con sợ lắm mẹ à
 Đợi mẹ dỗ dành • bé chổng ngoan
 nha,

Mẹ để sẵn gói bắp trong cặp đây. •
 Ó bắp nóng, bé con liền chỗi dậy
 Sáng đến trường bé chẳng sợ lạnh
 đâu
 (Áo ấm xanh với khăn quàng kín
 đầu)
 Gói bắp nóng bé ủ vào túi áo.
 Đưa bạn thân đang đứng chờ trước
 ngõ
 Chiếc áo mưa hai đứa khoác đi
 chung
 Xiết tay nhau nghe ấm áp vô cùng
 Gói bắp nóng hai đứa cùng nhấm
 nháp.
 Trời mùa đông với gió bắc giá buốt
 Tan học về cho mỗi bé tìm thêm
 Đường hoa soan tiếng guốc gõ ấm
 thêm
 Trời lạnh lắm, bé chợt nghe nhớ
 mẹ!
 Đông đi qua như thoáng mây đến
 nhẹ
 Một mùa đông rồi lại một mùa đông
 Hàng cây soan đã ú rả bao lần
 Cho cô bé chờ một mình đếm bước.
 Để nhớ thật nhiều những lần đông
 trước
 Dáng mẹ hiền — giờ tóc bạc tháng
 năm
 Bên cửa nhìn con mỗi sáng tới
 trường
 — Con bé bỏng với gói bắp trong
 túi áo.

PHONG HẰNG
 (bạn học nóng)

3 CHÀNG *tham tử*

TIẾP THEO

■ NGUYỄN THAI HẢI

II. CHUẦN BỊ ĐI NGHỈ HÈ

Những ngày nghỉ hè ở nhà thật buồn. Người ta nghỉ hè là để tránh cái nóng, còn các trường học của mình, nghỉ hè để tránh cái mưa. Mà trời đã mưa thì hết đi đâu được. Còn mỗi cách là gắng chịu bó gối ngồi nhà.

Anh em chúng tôi may một cái là khá đông nên không đến nỗi buồn mấy. Cứ luân phiên đưa này rồi đưa kia nghỉ ra những trò chơi mới để giết thì giờ. Dù thế, cũng có nhiều lúc mây giăng u ám cả bầu trời, lòng chúng tôi đưa nào đưa này buồn nảo nuột, nhìn nhau mà thở dài chán nản vô cùng. (Than ôi !).

Chợt một tin mừng đến với chúng tôi. Một tin đại quan trọng. Bố tôi và bác Duy cũng được nghỉ phép mười lăm ngày và bác Duy vừa mời gia đình tôi ra Vũng Tàu nghỉ mát tại nhà riêng của bác ấy ít hôm.

Giời Phật ơi ! Tôi thấy mình bất lực và tôi nghĩ rằng chắc hẳn chả một văn sĩ nào có thể dùng ngòi bút ghi lại được tất cả nỗi vui mừng, sung sướng, rộn rã, hân hoan của anh em chúng tôi biểu lộ ra sau khi nghe bố tôi báo tin. Chỉ biết, chúng tôi đã cười nói như điên. Những mơ ước được vẽ vờn tặc khác :

- Mỗi ngày em sẽ đi tắm biển hai lần.
- Em sẽ mua một chiếc thuyền phao, rồi một mình em sẽ dong buồm đi... ra khơi, biết mặt trăng đương biết trời mệnh mông...
- Em sẽ leo núi, chinh phục Ê vơ rét Việt Nam...
- Mẹ có xuống tắm không mẹ ? Con thì con nghĩ rằng mẹ phải xuống tắm mới được... ôi, chỉ tưởng tượng không cũng thấy mê ly đi rồi... một buổi sáng đẹp trời nào đó, mẹ mặc bộ áo tắm

màu vàng xuống tắm biển... Theo từng bước chân của hoàng hậu biển sẽ reo ca từng nhạc khúc chào mừng...

Mẹ tôi cản ngăn sự náo loạn bằng một câu :

— Nay, làm gì mà chúng mày bàn tán khiếp thế ? Biết tao có cho đi hết không mà sẽ thế này, sẽ thế nọ ?

Đúng là một quả bom vừa nổ, một tiếng sét ngang mày ! Chúng tôi nhao nhao hỏi :

— Mẹ nói thật hay nói đùa thế mẹ ?

— Bố ơi ! Bố phải cố « vận động » thế nào để con được đi nghe bố.

— Mẹ ơi, con ngoan nhất nhà đấy.

Bố tôi :

— Để đến tối rồi chúng tao tính.

Không đứa nào chịu cả :

— Trời ơi ! Đến tối thì lâu quá, bố tính ngay bây giờ không được sao bố ?

— Tin nóng hổi mà sao bố nỡ để cho nó nguội lạnh như đông tro... tàn...

Bố mẹ tôi nhìn lũ con mà cười lắc đầu. Ông bà kéo ghế ngồi, chúng tôi xúm chung quanh, đứa đứng, đứa ngồi ghế, đứa ngồi bệt ngay xuống nền. Tất cả cùng chong mắt về phía bố mẹ. Mẹ tôi đưa ra bản danh sách thí sinh trúng tuyển loạt đầu tiên :

— Để tao tính, thằng Hoạt, thằng Hồng, con Hường, thằng Hồ, con Hằng theo bố mẹ đi chơi. Còn con Hoa, con Huyền ở nhà trông nhà...

Cái máy phát thanh của con Hoa mở ngay một điệu nhạc hu hu :

— Ở nhà buồn chết mẹ ơi, con có làm gì nên tội đâu mà mẹ lại nỡ bắt con ở nhà ?

Con Huyền cũng kể lể thảm thiết :

— Ý hân mẹ phạt con cái tội học dốt chắc ? Oan cho con lắm mẹ ơi. Mẹ quên rằng tháng cuối năm con đã lên được hạng thứ bốn mươi hai rồi à ?

Kẻ trúng tuyển Hường móc chị liền :

— ... trong số bốn mươi ba học sinh ! Eo ơi, giỏi quá xá đi...

Con Huyền:

— Kệ tao, ai khiến mày chõ mỗm vào?

Thế là có trận đòi co giữa hai đứa:

— Mỗm gì! Người ta là mèo thì làm gì có mỗm, chỉ có...

— Ai cho mày là mèo, mày là...

Mẹ tôi ra tay:

— Thôi, không cãi nhau nữa. Để tao nói cho chúng mày nghe. Sở dĩ tao để con Hoa với con Huyền ở nhà là tao có lý do của tao. Con Huyền thì nặng ký quá, mày xem, mày tám biển có được không? Mày leo núi có được không? Đi Vũng Tàu mà không tám, mà không leo núi thì ở nhà sướng hơn nhiều. Tao cho mày ở nhà là vì thế. Còn con Hoa, lớn rồi, làm cơm làm nước khéo, trông nhà giỏi, ở lại với em cho có chị có em.

Con Hoa lắc đầu:

— Con không thêm làm chị làm em với con Huyền đâu mẹ.

Con Huyền than thở về cái thân hình của mình:

— Mẹ nói oan cho con quá. Sao mẹ biết con không dám tám biển? Mẹ phải nhớ rằng thân con to thế này, khi xuống nước, nước sẽ đẩy lên với một lực đẩy tỉ lệ diện tích thân hình con, con sẽ nổi lênh bênh...

Thành Hồng biu môi:

— Gớm, diện tích với lực đẩy... Làm như học giỏi lara vậy!

Mẹ tôi:

— Ừ thì nổi lênh bênh, nhưng không biết bơi làm sao mày vào bờ được? Nói cho tao nghe thử?

Con Huyền chỉ ngay thằng Hồng:

— Chứ anh Hồng có biết bơi đâu, sao mẹ cho anh ấy đi?

— Nó là con trai...

— Thế còn con Hường, nó là con gái, cũng không biết bơi, sao mẹ cho nó đi?

Mẹ tôi ngăn người ra:

— Ờ... mày nói cũng phải, thế thì thằng Hồng, con Hường ở nhà luôn... Bốn đứa ở nhà, ba đứa đi, thế là ổn rồi.

Câu nói làm chấn động tâm hồn hai kẻ vừa bị nêu danh.
Thằng Hồng:

— Mẹ ! Năm rồi con đứng nhất lớp mà mẹ. Với lại đi biển đâu phải là đi bơi, người ta đi ngâm nước, nghịch nước chứ bộ...

Con Hường.

— Con cũng học hạng ba chứ có hạng bét như ai đâu... Mẹ cho con đi nghe mẹ?

Tôi nắm tay thằng Hồng, con Hằng, im lặng không nói gì. Tôi biết, vào giờ phút này, im lặng là vàng. Phải im lặng để đừng ai nhớ đến mình, chứ không lỡ bị nhắc đến tên, thế nào cũng có chuyện.

Nhưng kia... Ồi thôi! Thằng Hồng đã chiếu tướng tôi rồi. Nó phản b!:

— Còn anh Hoạt nữa, mẹ nhớ lại coi, năm vừa rồi anh ấy đậu vớt chứ có đậu chính thức đâu mà mẹ cho đi... Mẹ bắt công quá...

Mẹ tôi quả là người dễ nghe, thấy có lý một tí là ưng liền, mẹ phản:

— Vậy thì thằng Hoạt cũng ở nhà luôn...

Nghe qua câu phán, tay chân tôi muốn rụng rời, tuy vậy, ngoài mặt vẫn phải ra vẻ ta đây bình tĩnh có thừa. Dù gì, tôi cũng là anh cả của tụi nhóc, lẽ nào tôi lại bắt chước chúng nó, đưa ra lẽ này, lý nọ để hạ kẻ khác. Và lại, còn ai đâu mà tôi hạ: còn có thằng Hồ với con Hằng. Trong một tích tắc, óc tôi nảy ngay ra một kế. Tôi dùng chiến thuật chiêu hồi:

— Anh hỏi Hồ với Hằng nhé! Hồ với Hằng thích ở nhà chơi với anh hay đi chơi Vũng Tàu với mẹ?

Tôi khôn lắm, tôi không hỏi « đi chơi Vũng Tàu với bố mẹ » mà tôi chỉ nói đi chơi với mẹ. Mà với mẹ thì cả hai đứa cùng thấy sờ sợ. Chứng như hai đứa nó đang suy nghĩ lung lắm thì phải, đứa nọ nhìn đứa kia rồi cùng nhìn mẹ tôi, nhìn tôi. Cuối cùng, con Hằng nói:

— Hằng ở nhà với anh.

Thằng Hồ tiếp nối:

— Em không đi một mình đâu, em ở nhà luôn.

Tôi cười cười khoái chí:

— Tốt lắm, tốt lắm...

Rồi quay sang bố mẹ, tôi lấy giọng trịnh trọng mà rằng:

— Vậy thì kết cuộc lại, con xin được đại diện các em con, kính chúc bố mẹ lên đường đi nghỉ mát « hai mình » thật dzui dzẻ ạ...

Bố tôi mỉm cười nhưng không nói gì, có lẽ ông đang cân thu thập đầy đủ các dữ kiện rồi mới có một quyết định sáng suốt? Không chừng ông cũng theo phe chúng tôi, đòi ở nhà nốt? Mẹ tôi thì ngằn người ra:

— Ơ hay, thế không đứa nào đi với bố mẹ thật à?

Lũ em tôi không ngờ chuyện lại biến chuyển đến kết cuộc lạ lùng này, thêm vào đó, mấy đứa lớn có lẽ đã hiểu ý tôi, cùng thừa dịp tấn công tâm lý tới tấp:

— Chúng con ở nhà hết.

— Hoan hô bố mẹ sắp đi nghỉ hè.

— Chúng con chúc bố mẹ leo núi vui vẻ.

Mẹ tôi lắc đầu, phì cười, đưa hai tay ra có ý phân bua. Giọng mẹ buồn thõng:

— Tao chịu thua chúng mày rồi, lũ ôn con ạ.

Anh em chúng tôi reo ầm lên:

— Ôi giời ơi! Thế là mẹ bằng lòng cho tụi con đi hết rồi phải không mẹ?

— Mẹ ơi! Con yêu mẹ nhất đời...

Tôi vốn hiền lành, khiêm nhượng, nên phú lĩnh xuống bếp để mặc lũ em reo hò, nói cười vui vẻ trước chiến thắng oanh liệt vừa rồi. Nói thế chắc các bạn tin ngay. Bạn ơi! Nếu bạn tin thì quả thật bạn là một người dễ tin và rất ư là ngây thơ rồi đó. Đừng tưởng là tôi không biết... ham danh vọng! Tôi cũng thêm được lũ em hoan nghênh lắm chứ. Nhưng chúng nó vì mãi vui mà phe lờ tôi, tôi còn biết sao! Chỉ còn cách lĩnh xuống bếp để hy vọng có đứa nào nhận ra sự vắng mặt của mình, nó tri hô lên thì thế nào cả bọn cũng nhớ ra, kéo xuống...

Tôi đoán chẳng sai tí nào. Có tiếng thằng Hồ hỏi:

— Anh Hoạt đâu rồi?

— Ừ nhỉ, anh ấy đi đâu mất rồi?

— Hay là anh ấy giận chúng mình? Chúng mình tệ quá, mãi vui mà quên cả việc cảm ơn anh ấy... trăm sự là nhờ anh ấy cả mà...

— Vậy thì nào... một hai ba... nào anh em ta cùng nhau xông pha lên đường, ta đi tìm anh... Hoạt...

Chúng túa cả xuống bếp, vây chặt lấy tôi lúc tôi đang vờ rửa tay. Thằng Hồ hỏi:

— Anh Hoạt giận tụi em phải không?

Tôi vờ ngạc nhiên:

— Ơ... giận gì .. anh đi rửa tay mà...

Con Hoa láu lĩnh liếc tôi rồi cười, có lẽ nó đã đoán biết ý tôi. Nó bảo các em nó:

— Anh Hoạt nói rồi đó, tụi mày nghe không? Anh ấy không có giận tụi mày đâu... Vậy tụi mày cứ việc lên nhà trên mình bàn tính vụ đi chơi...

Tôi bực lắm nhưng vẫn tỉnh bơ:

— Ừ, thì lên trên ấy đi, tao có bảo đứa nào xuống đây đâu nào?

Con Hường xí chị nó một cái:

— Chị này, vô ơn bạc nghĩa... Không có anh Hoạ liệu chị có được đi không đấy?

Con Hoa đảo đề lăm, nó nói:

— Vô ơn cái gì, mình biết ơn trong lòng được rồi. Anh Hoạ đấy, tao biết rõ mà, anh ấy đâu có cần những lời cảm ơn của tụi mình... phải không anh Hoạ?

Tôi bỏ buộc phải uốn ngược ra nhận:

— Chứ sao nữa... quân tử thì ăn bát cầu báo mà...

Con Hoa:

— Thấy chưa, nghe anh Hoạ nói chưa? Nào, chị em mình lên trên kia bàn tính chuyện tương lai đề anh Hoạ còn... rửa tay chứ!

Lũ em tôi thật là... ngu! Chúng nghe lời con Hoa kéo nhau lên nhà trên hết, đề lại mình tôi với còi lòng đau như cắt. Tôi lăm nhăm trong miệng: «Rồi mày sẽ biết tay tao, Hoa ạ».

Một lúc sau, tôi lò dò lên nhập bọn với lũ em. Con Hoa nháy mắt với tôi ra vẻ đắc chí. Lũ em tôi đang chia phe, con Hoa đưa tay lên hỏi:

— Đứa nào theo phe tao?

Con Huyền, con Hường, con Hằng cùng đưa tay lên:

— Em.

— Em.

Chợt con Hường nhìn con Huyền:

— Ô... chị cũng theo phe chị Hoa à?

— Chứ sao?

Con Hường rút tay xuống:

— Nếu vậy thì thôi... tui theo phe khác.

— Xí! Bộ chị Hoa cần mày ở cùng phe lăm hử? Cho mày vào đề rồi phải nghe mày đọc thơ con ếch ương cho nghe ấy à?

— Có cho vào cũng không thêm, nói chuyện với đứa ngu phát ghét.

Lại sắp sửa có chiến tranh giữa hai đứa. Tôi có thể nhân đây mà trả thù con Hoa cái vụ «rửa tay» vừa rồi. Tôi hỏi:

— Thế bây giờ đứa nào chịu theo phe anh hai?

Lũ con trai Hồng, Hồ hẳn theo phe tôi rồi. Con Hường bị bơ vơ, xin gia nhập luôn. Con Hằng thấy thằng Hồ đã theo tôi, bèn... tung cánh chim tìm về tổ ấm. Nó tuyên bố thắng thường: «ly khai với chị Hoa».

Tôi kéo mấy đứa em về phe mình lại gần, đứng thẳng người mà tuyên bố:

— Từ nay, Hồng, Hương, Hồ, Hằng bốn đứa sẽ theo anh. Ra ngoài ấy (V.T), đi chơi đâu ta cùng đi, ăn gì ta cùng ăn, uống gì ta cùng uống...

Tôi vẫn khôn, nói gì thì nói cũng phải tuyên truyền thêm cái mục ăn và uống vào cho nó hấp dẫn. Tội nghiệp con Hoa, con Huyền đứng trơ ra như... hai trẻ lạc loài. Nó nắm tay dứ vào mặt tôi:

— Giỏi lắm rồi, cứ cười đi, đây không sợ...

Tôi trả lễ:

— Ai bắt mày sợ đâu nào?

— Có bắt sợ đây cũng không ngại. Rồi xem, rồi đây rú được chị ấy vào phe thì đó có châu mà xị mặt...

Rồi, con bé lại đem «chị ấy» ra rồi. Tôi thoáng đỏ mặt:

— Mày nói gì? Chị ấy nào?

— Còn chị ấy nào nữa ..

Con Hằng buột miệng:

— Chị Dung phải không chị Hoa?

Con Hoa cười duyên mà dè ghét vô cùng:

— Chứ còn ai nữa.

Tôi đỏ mặt, nhưng vẫn cố lấy vẻ tự nhiên:

— Ừ, rồi xem.

Bố mẹ tôi cũng vừa tính toán xong xuôi. Mẹ tôi ra lệnh:

— Thôi, dẹp cái chuyện chia phe chia đảng của chúng mày qua một bên đi. Con Hoa xuống bếp lo cơm nước, nhớ để cho bố mày ấm nước nóng, ông ấy tắm. Thành Hoạt đạp xe sang bác Duy trả lời với bác ấy rằng bố mẹ nhận lời để bác ấy còn thu xếp, tao dặn nhớ ăn nói cho đàng hoàng từ tế đó nghe, người ta cười vào mũi cho đấy. Còn mấy ông, mấy bà be bé này thì à là, sửa soạn đi tắm để tao còn giặt quần áo cho chứ...

Bảy đứa con thảo yêu tuân lệnh mẹ răm rắp. Con Hoa vừa đi xuống bếp vừa trêu tôi:

— Này, nhớ lời mẹ dặn đấy nhé! Có qua bên bác Duy thì ăn nói cho đàng hoàng, kẻo... «chị ấy» cười vào mũi cho đấy... Tội nghiệp, thân con giai mười hai bến nước...

Tôi định trả miếng thì nó đã lình nhanh xuống bếp. Tiếng cười khúc khích còn vọng lên thật khó ưa.

(còn tiếp)

hạt mưa

đầu mùa

NHỮNG cơn mưa nặng hạt dài lê thê bắt đầu trở về thành phố. Và một thói quen nào đó, không hiểu có tự bao giờ, đã khiến cho Vy dừng bước bên khung cửa sổ đưa tầm mắt nhìn ra vĩa. Những buổi chiều mưa rơi vẫn là những lúc Vy buồn nhất. Và khung cửa sổ nhỏ nhắn vẫn là vị trí thông thường của Vy. Vy đứng lặng nhìn mưa rơi. Những hạt mưa từ một cõi xa xăm ngút ngàn nào đó rơi xuống và vỡ tan như những viên kim cương trong suốt. Gió nhẹ nhẹ nhàn nhàn thổi cùng với những âm thanh của mưa bay như một khúc nhạc êm êm thánh thót. Vy thu mình trong chiếc áo len dày cộm, màu tím mà mơ màng rằng bàn tay mẹ đang trù mẩn vuốt ve ấm áp.

Nhớ ngày xưa khi ba còn đi làm, và lúc này là chính những lúc mà Vy cho là sung sướng nhất. Vy nũng nịu bảo mẹ phải bắt đèn cho chiếc áo đầm khác vì chiếc này vừa bị vấy mực hôm qua. Mẹ dỗ dành âu yếm mua vải và cắt may cho Vy một cái khác. Và những đêm Đông lạnh như hôm nay, Mẹ pha sữa cho Ba và Vy uống. Mẹ bảo trời lạnh thế này uống sữa ấm bụng. Và mẹ dứt từng muỗng sữa vào miệng Vy, bảo Vy uống nhiều cho mập. Vy thấy ngọt lịm đầu môi và thiếp vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay. Những tháng ngày hạnh phúc bảy giờ vụt bay xa.

Vy nhớ nhiều những buổi chiều tan học, Mẹ đến đón Vy về. Mẹ và Vy cùng đi trên con đường ngập lá mẹ bay. Vy chẳng thích đội mũ vì

đề như thế Vy sẽ tung sướng khi thấy lá me bay vương lên tóc. Và lúc ấy, Vy đón nhận những tiếng mừng yêu của mẹ đầy trù mẫn. Vy sẽ ôm hôn Ba khi về đến nhà và khoe rằng bé Vy của Ba tháng này đứng cao. Đề hôm sau Ba mua về thưởng Vy một hộp bánh thật ngon. Hoặc giả Ba sẽ cho Vy lên tận nơi đón Anh Thục về chơi cuối tháng... Vy nghe nuôi tiếc len nhẹ vào hồn khi chuỗi ngày dĩ vãng chợt hiện về. Vy nhớ mơ màng một câu châm ngôn nào đó : " Người ta luôn luôn nuôi tiếc dĩ vãng hờ hững hiện tại và mong ước tương lai ". Thật vậy, Vy thấy mình tiếc nuôi chuỗi ngày thơ mộng, những mơ ước dang dở trong tim khi nghĩ đến ngày mai. Giấc mơ nào đối với Vy cũng đẹp, thiếu dẹt bằng gấm hoa bằng những chuỗi yêu thương vụng dại dong dầy trên mười ngón tay và tràn dâng trong vùng kỷ ức.

Rồi mùa xuân trở về với Vy thơm ngát hương yêu của những loài hoa mong chờ ánh nắng. Nhớ những buổi sáng theo Ba Mẹ đến nhà thờ lặp lại những ngôn từ mà Mẹ vừa dạy tối qua Hay nhảy lên vui mừng khi Mẹ may cho một chiếc áo đầm màu hồng mơ ước. Những bước chân ngập ngừng trên con đường Võ Tánh nghe tiếng chim riu rít gọi Hạ về. Nhớ những chợt bay xa với vợi tới một phương trời có mây hồng giăng mắc và ánh mắt thiết tha của Ba, của Mẹ, của Anh Thục và của

áo mơ mùa Hạ. Hạ của núi rừng, Hạ của bãi biển dài và tiếng thông reo trên bãi cát trắng muốt ôm hôn gót chân hồng lông lách dưới ánh nắng và dịu dàng. Và rồi, đám mây chợt xám lại trong những lần ngỡ ngác theo Mẹ vào trường. Trường học yêu dấu nhưng ngỡ ngàng vì xa lạ. Những phút giây nhìn vớ vẩn qua cửa kính thấy lá vàng rơi và lá cây xào xạc. Hoặc những lúc tập làm thơ gây dằn hát những khúc nhạc tình êm ái của Phạm Duy mơ màng nghe tiếng khen của anh Thục. Gió mùa Thu chợt bay đi để lại những trận mưa vội vàng nặng hạt. Tiếng mưa rơi là một thứ âm thanh buồn muốn thuở. Những đêm đông lạnh lùng uống từng ngụm sữa nhỏ do bàn tay Mẹ pha chế. Nghe ngọt lịm đầu môi và ngủ vùi trong tiếng ru ấm áp của Mẹ, trong da thịt thơm ngát mùi hương mựa nồng của tình mẫu tử. Gió Đông cuốn cuộn thổi như tiếng sóng vỗ vào mạn bờ khi có cơn mưa lớn. Bốn mùa của thời gian trôi qua đều đặn và Vy thấy luyến nhớ xa xôi trở về hồn mlah với những ngọn nến hồng mùng ngày sinh nhật đi qua trong đời. O ! Tuổi thơ bay ngang vụt mất trong nháy mắt thương yêu. Cho em xin những lời ngọt ngào thân ái của dòng máu trên làn môi tươi thắm. Cho em xin một nụ hồng vương mãi trên áo để được sống trong vòng tay ấm áp của Ba, trong sự vuốt ve trù mẫn của Mẹ, trong

tiếng cười trong như pha lê của anh Thục và trong sự hồn nhiên tràn trề của tuổi ngọc ngà. Giọt nắng chọt về lung linh màu mắt biếc ngày tròn khờ dại. Như những buổi sáng sương còn dày đặc, Vy bước đều đều trên con đường quen thuộc, nghe tiếng guốc khua tìm lại dĩ vãng ngày xưa. Ngày xưa mến yêu trong sáng quá. Và ngất ngây say sưa trong khung trời mơ mộng mà nghe như giọt nắng hồng vừa về với ánh mắt trong xanh và đan chặt trên mười đầu ngón tay thon dài trắng muốt. Nhớ những chiều thu đi học về ngã đầu vào lòng Mẹ tìm hơi ấm và bị mẹ mắng yêu chớ gấu. Những trưa hè nắng gắt ngủ vùi trong lòng Mẹ với tiếng lá cây xào xạc và tiếng quạt đều đều của Mẹ. Và rồi những tiếng cười hồn nhiên thơ ngây của Vy và Anh Thục phá tan những làn giận hờn của Ba Mẹ mà Vy biết được qua ánh mắt dung hòa của Ba... Từ con đường thân yêu có hai hàng cây cao thật cao đan chặt vào nhau ở tận trên ngọn đến bàn ghế quen thuộc ở lớp đều chứa đầy những kỷ niệm để yêu. Tiếng giảng bài trầm ngâm của Thầy Cầm và những lần khê tay vì làm bài không được Vy thấy vui vui. Sống lại với kỷ niệm là sống lại với những khuôn mặt thân yêu của lũ bạn. Con bé Quỳnh có mái tóc được bím lại bằng hai chiếc bướm vàng nhạt và chiếc áo đầm cùng màu trông dễ thương như

một công chúa. Nào là gương mặt thông minh của Ngọc, cặp mắt sáng của Thu và tiếng cười lạnh lạnh của cô bé Thúy. Nhưng Vy yêu nhất cô bé có cái miệng nhỏ thật nhỏ với chiếc váy màu thiên thanh và đôi giày cao cổ. Cô bé mang một cái tên thật đẹp : Ly Ly. Vy nhớ buổi đầu tiên đến làm quen với Ly Ly bằng một cái kẹo vừa mua. Vy nhớ rõ cặp mắt của cô bé chớp chớp cảm động. Hoặc những lần Vy tặng cô bé một tấm hình ép những bông hoa Vy hái dọc đường. Và bây giờ, Vy thấy mình lớn lạ lùng. Anh Thục bảo Vy đã thành một cô gái rồi. Vy không chịu vì muốn mãi mãi sống trong vàng son của tuổi thơ...

Vy ôm chiếc máy truyền thanh áp sát vào tai nghe ngóng. Tiếng hát của Khánh Ly lâng lâng nhẹ nhàng : “ Em đứng lên gọi mưa vào Hạ Từng cơn mưa — Từng cơn mưa, từng cơn mưa — mưa thì thăm dưới chân ngà... ” Và

những giọng ca của Thái Thanh cao vút lên xướng như tiếng gió ngàn. Hà Thanh ấm áp trong những phiên khúc buồn thật buồn...

Vy nghe tiếng chân bước của ai lao xao trên con đường sỏi đá. Vy chắc là Mẹ đi đâu về. Nhưng Vy nhậ ra và reo lên mừng rỡ :

— A !.. Anh Thục về Mẹ ơi !..

Mẹ nghe tiếng ồn ào vội chạy ra cũng reo lên mừng rỡ. Vy thấy Anh Thục cúi xuống có lẽ anh ấy cảm động. Chiếc bánh mưng to lớn được mẹ làm ngay sau đó. Vy dắt tay Anh Thục vào phòng mình và hai anh em vừa nói chuyện vừa ăn bánh. Anh Thục hỏi Vy :

— Ba đâu Vy ? Đi làm rồi à ?

— Chưa, Ba còn ngủ.

Anh Thục định chạy qua phòng tìm Ba nhưng Vy kéo tay anh lại :

— Để Ba ngủ cho yên giấc anh ạ ! Và Vy cùng Anh Thục nói chuyện vui vẻ. Anh Thục bảo Vy còn nhớ những lúc xa xưa dành nhau chiếc bánh nhỏ rẻ tíen. Vy thấy xấu hổ. Anh Thục hỏi Vy :

— Bây giờ Vy còn háu ăn như khi xưa không nề ? Nếu Vy nói có, anh sẽ cho Vy cả đĩa bánh này, anh không ăn và sẽ ngồi nhìn Vy ăn mà thôi

Vừa nói, Anh Thục vừa đẩy đĩa bánh về phía Vy vừa cười cười như chế giễu. Vy quay mặt nói chừa.

— Bây giờ Vy lớn rồi chứ bộ.

— Vâng, lớn thật lớn.

Ừ nhỉ ! Vy thấy mình lớn hẳn. Mái tóc bum bẽ ngày xưa biến mất để cho những sợi tóc dài ngang vai óng ánh. Và bây giờ, Vy biết làm dáng, chải lại mái tóc hoặc liếc nhìn mình vào gương. Vy sửa soạn cho chiếc áo thật thẳng, đôi dép thật đẹp và chiếc quần thật gọn. Và ánh mắt, ánh mắt ngày xưa luyến ái ngây tròn chợt vương một chút xuyến xao, mơ mộng. Anh Thục vẫn chế Vy khi Vy nghĩ ngợi vẩn vơ. Hoặc có lúc, Anh Thục liếc nhìn Vy tập làm những vần thơ vụng dại, biền biên, xóa xóa. Anh Thục gọi Vy :

— Nghĩ gì mà ngó ngán thế Vy. Vy giật mình và mỉm cười :

— Anh thấy Vy lớn chưa hả ?

— Lớn và lạ ghê Vy ạ. Anh biết một đám mây hồng nào đó vừa bay vào ánh mắt của Vy.

—Bây nà. À, mà làm sao anh Thục biết chứ ?

— Vì anh thấy Vy thường mơ mộng, đôi lúc anh thấy Vy ngó ngán nữa. Anh cũng biết là con tim của Vy xao động như khóm lá ngoài vườn vậy.

Vy chớp nhẹ đôi mắt.

— Thật hả anh ?

— Ừ... Con người ta chỉ sống với những giây phút đó thôi Vy ạ ! Những giây phút mà theo anh thì đẹp nhất ở đời người. Anh thích Vy của anh sống trọn vẹn với tuổi

ngà ngọc. Mắt của Vy sẽ không một vầng mây đục giăng tơ. Và trong ánh mắt đó, Vy sẽ thấy những thiên đường tươi sáng. Sáng như mây trời mùa hạ và đẹp như những áng thơ ca ngợi TÌNH THƯƠNG.

Anh Thục nhìn Vy thương mến :

— Anh sợ rằng một hạt mưa nào đó vương vào đôi mắt Vy sẽ làm cho Vy nhớ nhung nhiều thật nhiều. Hạt mưa trong lấm. Trong như những hạt kim cương và lóng lánh như những giọt nắng thủy tinh trải dài trên công viên. Anh biết là lúc ấy, con tim Vy chợt lao xao nhưng sung sướng. Anh đã sống qua thời gian ấy rồi Vy ạ ! Đó chính là thiên đường và thiên đường lúc nào cũng đẹp. Nhất là thiên đường tuổi trẻ — thiên đường tuổi trẻ luôn luôn được dệt thành với những ước mơ cao vời vợi, những huyền thoại hoang đường và những ánh mắt thiết tha. Anh mong rằng, thiên đường ngà ngọc ấy còn sót lại trong anh sẽ là những ánh đèn trong đêm tối, những tia sáng của mặt trời rực rỡ trong em và trong hồn những người trẻ hôm nay.

Vy cảm động :

— Anh Thục vẫn còn trẻ mà. Và dĩ nhiên là thiên đường đang ở trong anh chứ ?

—Ừa .. Những giây phút này anh cũng cảm thấy sung sướng thật.

Nhưng giây phút đầu tiên nhận thấy thiên đường đang mở rộng trong tâm hồn mình vui hơn Vy ạ ! Anh bước vào thiên đường như bước vào một thế giới khác, có toàn hoa thơm và cỏ lạ.

— Thiên đường tuổi trẻ vui lắm sao anh ?

— Vui và đẹp như ước mơ của tuổi trẻ vậy.

— Thích nhỉ !

Vy mơ màng rằng thiên đường này chỉ có mưa hồng giăng lối. Mưa trong mắt, trong hồn bằng những giọt hồng hy vọng. Vy và anh Thục nói chuyện mãi mãi và anh Thục luôn luôn ca ngợi THIÊN ĐƯỜNG của anh. Theo anh thì THIÊN ĐƯỜNG và TÌNH THƯƠNG đã nuôi sống con người.

Anh Thục từ giả Vy chiều hôm đó để còn kịp buổi học sáng mai. Vy thấy buồn buồn. Bây giờ Vy bắt đầu nghĩ đến thiên đường và nghe ước mơ đang dấy. Ngoài trời mưa rơi nhẹ nhẹ bay bay trong gió. Vy nhớ những chiều mưa bay, Vy và My My — cô bạn bé học một lớp — cùng đi trong mưa. Con đường từ nhà đến trường ngập chìm trong tiếng lá cây xào xạt và mưa hồng giăng giăng. Vy và My My bước thật chậm. Cô bé My My thích mơ mộng kia bảo rằng thích làm người đi trong mưa bay. Vy thấy mình bé nhỏ trong như một hạt cát trong

bãi sa mạc. Mưa bay bay vương lên mái tóc của hai cô bé và thấm ướt tà áo dài mơ mộng. Vy yêu mưa như yêu tiếng nói và đôi mắt nai của My My. Tiếng nói trong vắt như tiếng hót của mấy chú chim ở đầu ngó nhà Vy, đều đều như tiếng suối róc rách chảy xuống khe đá gập ghềnh trong rừng vắng. Và đôi mắt mở to thật to trong sáng như bầu trời mùa hạ. Vy không hiểu đôi mắt bồ câu ấy có mây hồng bay vào chưa ? Và Vy đang sửa soạn để đến nhà cô bé đây. Vy bước ra khỏi nhà và nghe tiếng chim hót gọi chiều về. Mây giăng trên khắp bầu trời u ám. Vy đi dưới hai hàng cây cao và mái tóc bay bay trong gió chiều. Vy thấy lạnh chùng chùng như muốn run lên. Vy bước thật nhanh và dừng lại trước ngôi nhà có giàn hoa giấy tím ngắt. Vy bấm chuông. My My chạy ra đón Vy với nụ cười thật tươi nở trên môi cô bé. My My kéo Vy ngồi xuống chiếc ghế xích đu dưới giàn hoa giấy. Cô bé hỏi Vy :

— Vy đi chơi à ? Tiếng ghê hi ? Chả bù mấy hôm trước nằm nhà chờ My đến.

Vy phân bua :

— Vy ở nhà buồn quá My ạ ! Anh Thục mới về thăm Vy khi sáng và bây giờ anh ấy đi rồi.

— Sao vậy thế ?

— Sáng mai anh có giờ học mà.

— Ừ... chắc khi này anh ấy vui hi ?

— Ừ... khi này anh nói chuyện • tếu • lắm My ơi !

— Anh ấy nói sao mà Vy bảo là • tếu • hi ? Nói mau cho My nghe với, Vy nhìn bạn :

— Anh bảo là trong mắt của Vy vừa có một đám mây vương. Mây hồng My ạ.

— Sao anh biết được ?

— Vì anh nói là người con gái nào chả vậy. Mơng mơ rồi mơ mộng. Anh ấy còn bảo là tuổi trẻ chúng mình có một thiên đường. Thiên đường đẹp lắm và con người được nuôi sống bằng THIÊN ĐƯỜNG và TÌNH THƯƠNG.

— Chà ! Anh chàng triết lý quá ha ?

— Ừa. Mình hỏi anh có thích thiên đường đó không ? Anh nói là nếu không có thiên đường thì con người trở nên khổ khan và chai đá. À, anh có hỏi Vy đã bước vào thiên đường chưa ?

— Rồi Vy trả lời sao ?

— Vy nói là không biết. Ánh cười và bảo là Vy dối anh.

— Thế Vy có chống chế không ?

— Vy cũng chỉ cười mà thôi. Chắc là có mà chống gì nữa hở My ?

— Vy lạ quá nhỉ ?

— Ừ nhỉ !

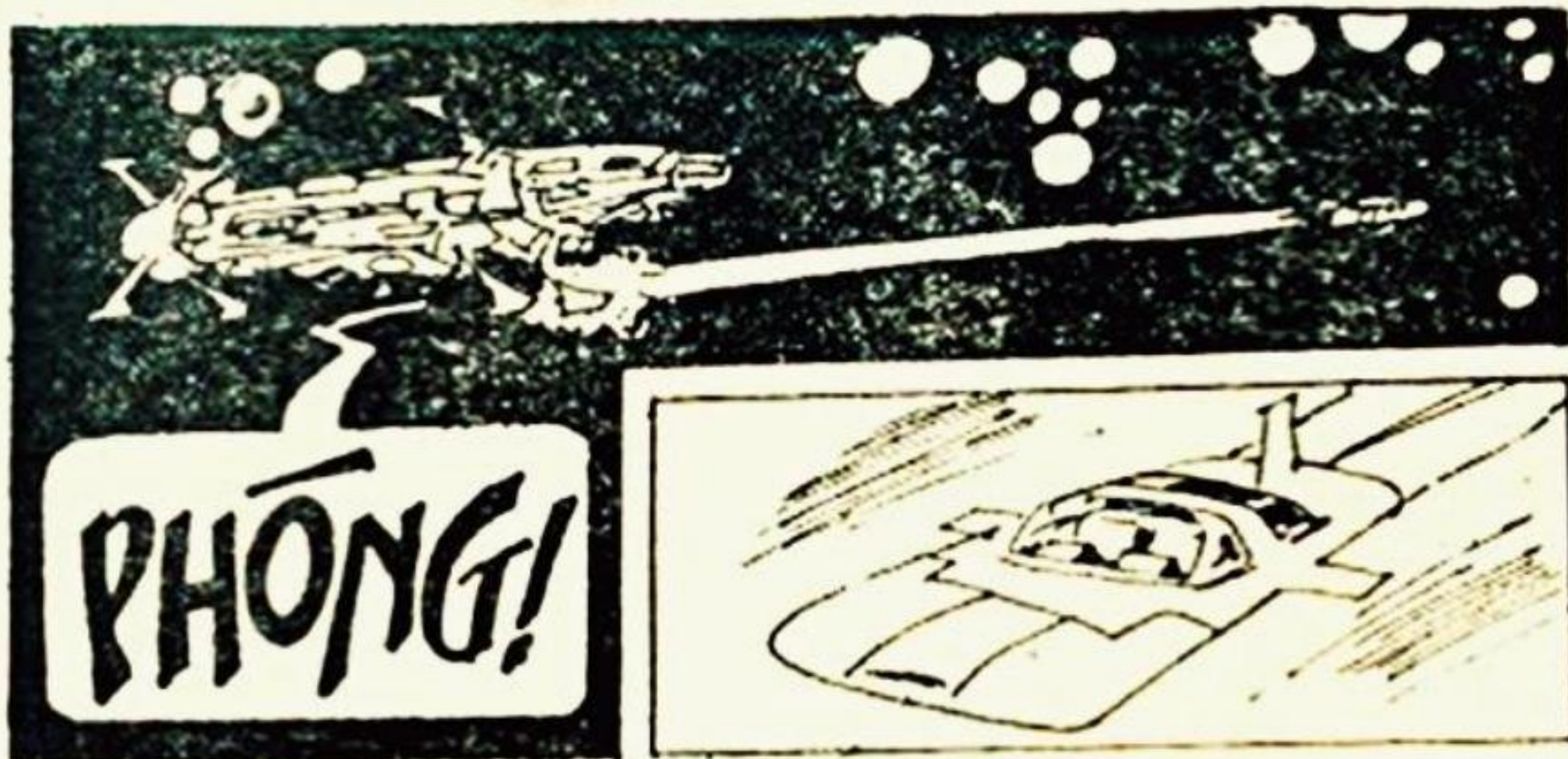
Vy thấy mình ngỡ ngàng thật. Vy nhìn sâu vào mắt bạn và nhận thấy đôi mắt của cô bé chớp chớp. Vy mỉm cười. Chắc My My cũng cùng một tâm trạng với Vy. Nghĩa là một cơn mưa đầu mùa từ một đỉnh trời thương yêu nào đó vừa bay ngang vào ánh mắt thênh thang và lea vào hồn cô bé như làn gió mùa Thu nhớ nhung ưu ái. Khóm hoa giấy trên đầu Vy chợt xao động vì gió ở ngoài trời tạt vào. Vy và My My nói chuyện với nhau một lúc và từ giã nhau. Bước chân cô bé chậm chạp ngập ngừng trên lối đi lát sỏi. Những viên sỏi tròn tròn lấm tấm trắng trông qua như một tấm thảm hoa quý phái. Vy thấy hồn ấm áp dưới cơn mưa lướt thướt và tiếng rì rào của bước chân khua đều trên lối sỏi...

•••

Chuối ngày rồi cũng qua thật nhanh cho mắt Vy hoen buồn thương nhớ. Tuổi thơ xa xưa trở về với quá khứ trong muện phiền và tiếc cuối ngấn ngor. Mười bốn mùa xuân đi qua đời Vy như một hơi gió. Và hiện hữu, Vy còn lại những ưu tư

an nhè nhẹ trong vầng ký ức với những giọt buồn rơi rơi tha thiết. Mùa sinh nhật của Vy trong tiếng mưa rơi nhè nhẹ, Vy vui thật vui bên bạn bè thân thuộc, ba mẹ yêu dấu trong căn phòng ấm áp với tiếng cười của anh Thục. Năm nay, mùa Sinh Nhật thứ mười lăm trở về với cô bé. Bầu không khí chợt nhiên Vy thấy như xa lạ. Trong cử mắt thương yêu của Ba, trong cử chỉ nũng nịu của Mẹ, trong tiếng cười quen thuộc của anh Thục và trong những chuỗi cười hồn nhiên của bạn bè, Vy nghe giọt hồng dâng lên đôi má. Ánh mắt Vy thênh thang long lanh trước những ngọn nến hồng vui mừng lên đến tột đỉnh trong những lời chúc tụng được màu thương mến. Con báng khuôn gương cô bé ngỡ ngor xao xuyến. Ngày tháng chợt dừng lại trong những lần nhớ nhung, nghĩ ngợi. Vy vuốt ve những gói quà Sinh Nhật với những tấm thiệp thêu dệt bằng những vần thơ vụng về do cô bạn bé nhỏ kết thành. Màu xanh lạnh lùng của gió mưa, màu vàng ấm cúng của những gói quà và màu hồng trong ánh mắt Ba Mẹ. Ơi ! Có nghe chăng Ba Mẹ ; kính yêu dâng lên tràn đầy hồn con trong nỗi vui sướng đến nghẹn ngào cổ họng. Hôm nay con biết thế nào là tình thương của Mẹ, thế nào là khổ nhọc của Ba. Muộn phiền về trong tiềm thức kết chuỗi bằng giây thương yêu nối chặt

(xem trang 48)

CHIẾC PHI THUYỀN
CƠN LŨ LỘM!

HÀN ĐIỆN
LÊN RỒI!

GIỜ ĐÂY, QUÁI
VẬT KHÔNG
CÒN PHẾT GÌ
HƠN LÀ CHIẾC
PHI THUYỀN ẤY.

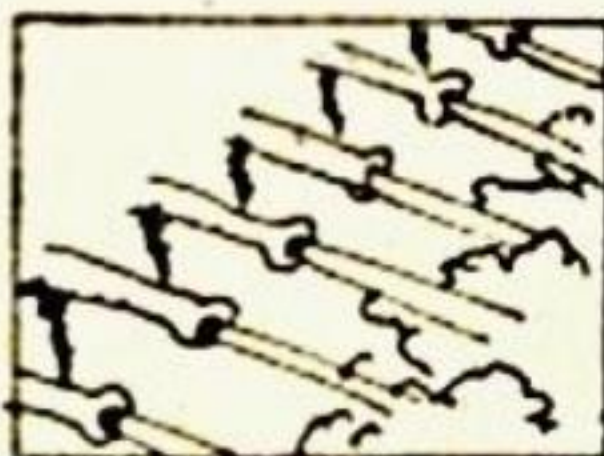
26

CRAK!

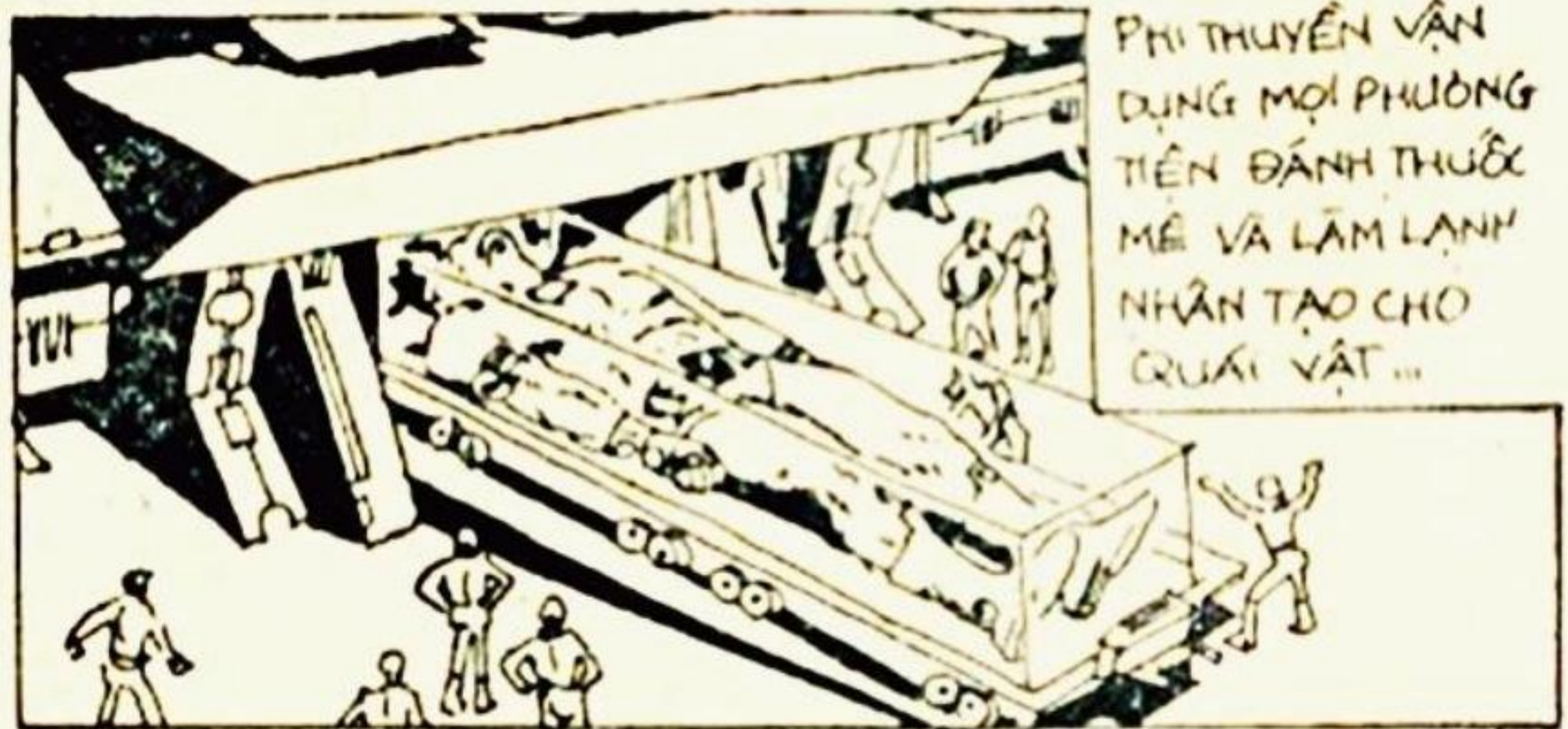
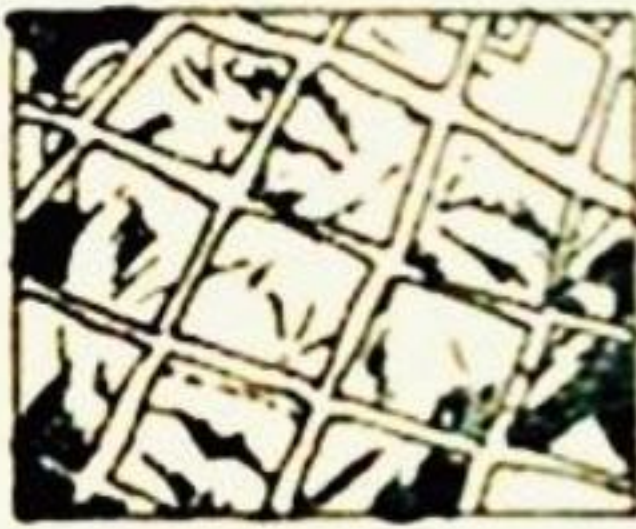
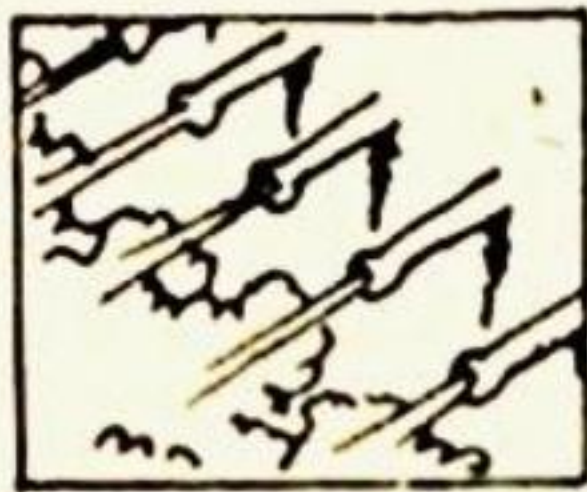

ĐẤT SỤP XUỐNG...
TẦM LƯỚI SIẾT LẠI...

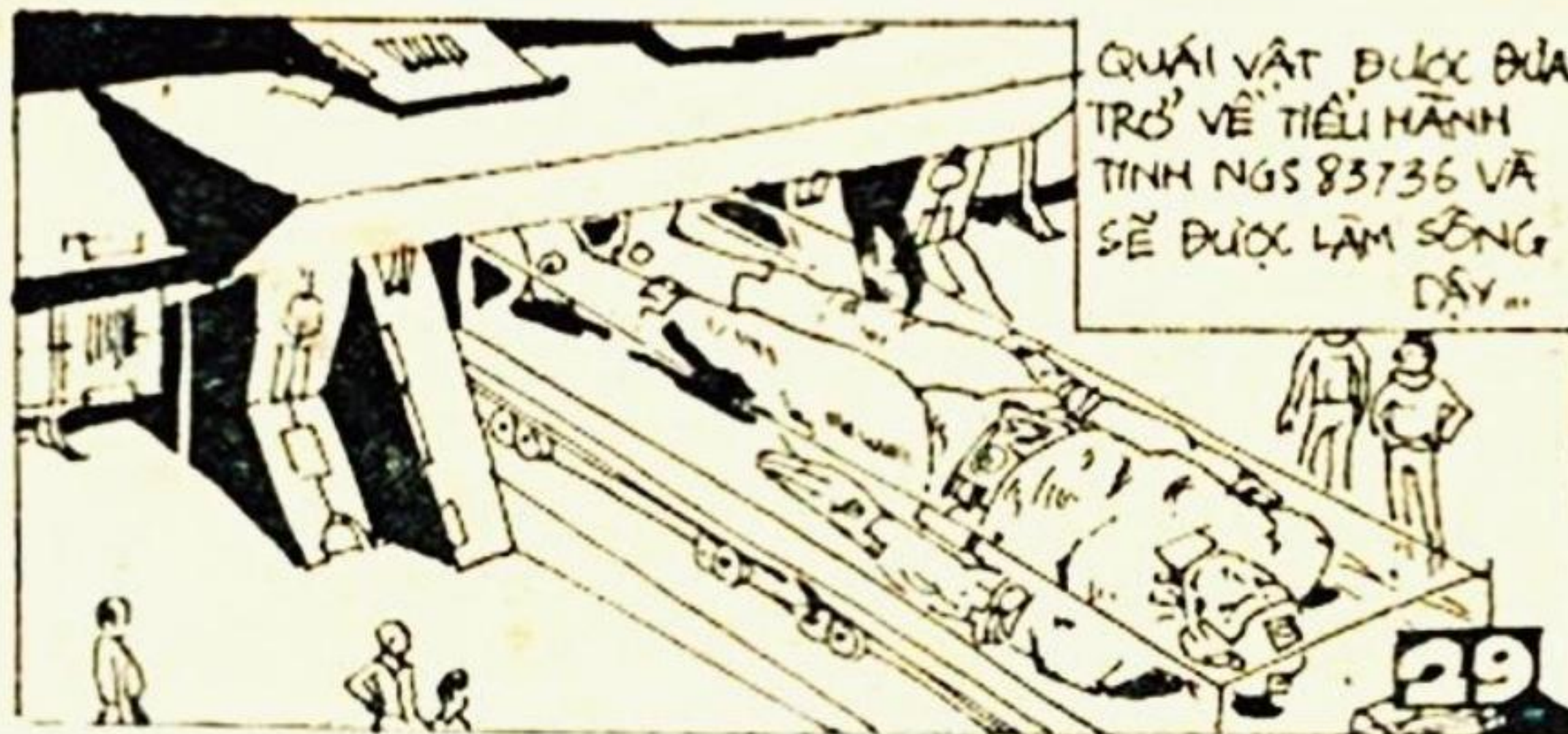
HƠI ĐỘC
PHUNG
RA...

27

QUÁI VẬT SẼ
TRỞ THÀNH MỘT
SINH VẬT HIỆN
HOA !!!

TRONG KHI ĐÓ, PHẦN
CÒN LẠI CỦA PHI THUYỀN,
CÒN LẠI PHI THUYỀN QUÂN
VẬT BỊ PHÁ TÁN...

TÊN VÊ BÌNH CHIẾN ĐẤU
CỦA CÙNG ĐÃ TỰ BỎ?
HUNG HĂNG... ĐAM CỎ
Ý NIÊN HAY ĐÂY!

PHI THUYỀN SỬA²
CHỮA XONG CHÚNG
TA TIẾP TỤC CUỘC
HÀNH TRÌNH...

PHÚT TỬ GIÃ ĐÃ ĐẾN...

CHÚNG TÔI
KHÔNG CÒN
BIẾT NÓI GÌ
HƠN LÃ CẢM
ƠN CÁC BẠN...

CHÚC CÁC BẠN
SỐNG YÊN ƠN...

NGÀY SAU ĐÓ, PHI THUYỀN
RỜI QUỶ ĐẠO NG 83736,
ĐỂ LẠI MỘT CỘNG ĐỒNG
KỶ LẠ VUI SƯỚNG, CÙNG
NHAU CHUNG SỐNG...

Trên đỉnh đồi cao nguyên

BUỔI sáng bước ra từ ngôi giáo đường trên ngọn đồi cao vút, đỉnh tháp chuông sừng sững trên cao bao bọc mù sương trắng đục, nhìn xuống lưng thấp ra xa mấp mөр cây lá, ở đây em đắm mình trong sương khớt, ở đây nghe hoa lá rì rào, vùng không thật cao trên đầu như hầu xuống thấp và triển miên nghe máu chảy thật nhanh trong cơ thể. Nhưng gót chân mịn đỏ tựa son nép mình trong đôi giày xinh nhỏ, em cười thật nhiều trong cái lạnh cao nguyên. Buổi sáng ở đây nghe hồn cao vút vọt trong sương trắng ngọc ngà, trên ngàn lá đơm hoa.

Em bước lên về núi đá. Người Nữ hiền từ đứng trên cao, những đóa Mặt-Trời vươn lên châu chực, cây Mimosa bạc rung rinh trong gió và hàng Violette vẫn

đơn sơ nép mình dưới những lá cành. Trong bao la và cô cùng thương mến, em cúi xuống vạch lá, hương bay lên thanh thoát và những cành hoa mẫu đơn tím hiện ra. Em nâng lên và cúi mình hôn nhẹ, cành hoa dịu dàng và thơm ngát, giọt sương còn đọng vương vào môi nghe lịm mát ngọt ngào. Lâu thật lâu nghe như im tiếng thở và loảng vào sương khớt ảo mơ.

BUỔI chiều đến dưới chân đồi nhìn lên, chiếc áo màu đen cũ sờn nhiều miếng vá, người nữ tu có đôi mắt rử buồn nhưng trên môi bao giờ cũng đỏ thắm nụ cười. Đi đứng yên nhìn những đóa hoa, làn gió đưa đầy những cánh Violette vờn cờn trên đôi bàn chân nòn nà, em đứng nhìn bất động, cái dáng

dấp hiển hòa trên cánh hoa nhỏ tím đơn sơ, như làn gió lướt trên thềm cỏ mơ, em vút chạy lên đồi và dùng lại trước vòm thánh nhỏ. Di quay lại, tay vẫn giữ đóa hoa. Trong đôi mắt buồn thăm thẳm, màu Violette đọng đầy. Em như chìm đắm trong nụ cười thần thánh và chơi vơi trong màu tím ngát ngàn.

TÌNH thương, một buổi sáng và một buổi chiều vương mắc trên đỉnh đồi cao, như làn hương Violette bao phủ tâm hồn, rồi chiều hôm gió từ đồi trở về miền cát nóng bỏng đốt chân sơn trắng, em leo ngược: gió lên đỉnh đồi, cát tháp chuông vẫn sừng sững trong màn sương trắng đục. Người nữ tu khép cửa nhà thờ bước ra sân cỏ, em khẽ gọi : « Di » ... Vẫn nụ cười thần thánh, đi dẫu em về phía núi đá, cát mình ngất cánh hoa tím nhỏ nhẹ cài lên tóc em. Trong làn gió, mùi hương ngát bay. Di âu yếm thăm thì : « Đền cung mắt đơn sơ như cánh Violette của di. » Em mơ màng nhìn sâu lũng thấp đục sương nhưng không gian như vương màu tím bàng hoàng. Rồi khò tay di, em chạy nhanh xuống đồi, nhìn lên đưa tay cấy, mắt di đọng buồn mà một cái cười mỉm nụ.

Những đóa Hương Dương cần vươn thẳng chực chầu, cây Mimos lá bạc long lanh trong nắng chiều

THOÁNG NHỚ

Như thoáng bóng khuôn em thăm
thì gọi

Giọt nước hồng in bóng mát yên vui
Như lá xanh ngủ hiển trong vạt lối
Dấu em đi nghiêng ngả nụ hoa cười.

Có bao lần em thoáng buồn trần trở
Là tìm quên như lá chợt ưa phiền
Giọt nắng về trên mù sương bờ ngõ
Là cái đầu nghe giọng hát chim
khuyến.

Có dấu dăng trong vòm mây chợt
tím
Kiếp lá nào theo dòng nước mùa
mưa
Lối cỏ mòn muốn đời còn tìm nghỉ
Chẳng đạt dào như bọt sóng đông
đưa.

Con đường xưa là phủ đầy lá mướt
Thoang thoáng về hương nắng buổi
chiều sang
Dáng em đi đuôi tóc dài tha thướt
Nỗi nhớ hồng trong giấc ngủ hoang
mang.

PHONG HANG

và hàng Violette khe khẽ nghiêng mình. Chiều không tắt nhưng sương mờ bao phủ đó đây. Cành Violette trên đầu lửa hương ngan ngát, chiều xuống không rồi trên đỉnh đồi cao.

LÊ HƯƠNG (Đ.N.)

Thương cho Di Tám-Chín

• LÊ HÀNG

TIẾP THEO

Út đẩy cửa đi vào, cái lạnh lạnh của máy điều hòa không khí vây tròn Út ngay. Đèn màu vẫn lù mù, vẫn khói thuốc quện bay và tiếng nhạc chập chùng run rẩy.

Nga quay nhìn Út rồi hỏi:

— Đi đâu lâu thế, má phải đi kiểm đó khí ạ, lì lợc vừa thôi chứ.

Út nhìn má, má cười buồn buồn, chỉ mình nó hiểu được nụ cười đó thôi. «Má đi tìm con hay tìm chị ấy hả má» Út nghĩ thầm. Tiếng má dịu dàng cất lên:

— Minh à, em vào hậu trường tìm gặp Cô May Hồng, định hỏi cô ấy tên thật là gì mà sao cái ông đen đui to lớn mặt lịch sự ghê, không cho gặp một chút nữa chứ! Minh thấy có lạ không?

Ba trầm ngâm trong khói thuốc, giọng ông hàm chứa nỗi xót xa thương vợ:

— Minh cũng kỳ, thấy ai cũng chạy tới nhận con. Thế giới ban đêm bao nhiêu là rắc rối, lần sau bà đừng vào đấy một mình nghe.

Ba đứng lên nói tiếp:

— Thôi được các con về, cũng muộn rồi đấy sắp đến giờ dành cho người lớn, để các con ở đây thêm không tốt.

Út háng hái đứng lên ngay, má cũng vậy, chỉ có Nga còn ngần ngại:

— Ba à... còn vài chị nữa con chưa nghe mà, mới 10 rưỡi chứ mấy.

Ba lắc đầu :

— Không được, chương trình ca nhạc không còn gì đâu, phải vâng lời ba chứ con.

Nga đành đứng lên, cô bé quay nhìn lên bức gỗ dưới ánh đèn màu tím hoang vu buồn rưng rức, đáng người ca sĩ mong manh như gái liễu trai. Nga nghe lòng xao xuyến, điệu nhạc buồn da diết, tâm hồn cô bé 15 tuổi mộng mơ, run theo từng nốt nhạc. Cô bé định tối nay sẽ làm một bài thơ ca tụng âm nhạc mới được. Thằng Út có vẻ buồn ngủ rồi, nó ngáp vặt hoài và cắn nhai Nga :

— Có chi hay ho mà chị mê thế? Cõi tivi Mỹ, cao bồi bắn súng còn hay hơn nhiều. Tại chị đó làm má buồn kìa kìa.

Nga nhìn má, má buồn thật, khuôn mặt ủ kín đau thương. Mắt má mênh mông xa vời quá. Má mặc áo nâu đậm, khuôn mặt trái xoan đầy đặn được trang điểm kín đáo, một chút phấn hồng nhẹ như mây phủ mờ mờ trên đỉnh núi vào những buổi sáng mùa xuân. Mỗi tối má cứ buồn đầu đầu. Nga cầm nhẹ tay má, nâng niu những ngón gầy. Bốn người đi bộ về nhà. Sài Gòn vì đêm mát lạnh, không khí đầy tràn, những con đường giăng giăng đèn màu như hoa đăng. Mọi người cố gọi chuyện cho má quên cô ca sĩ có nụ cười bằng mắt giống Diễm Mi lúc nhỏ. Nhưng má không quên, má vẫn nhớ hoài đứa con gái nhỏ của má ngày xưa :

— Người em bõn chồn sao ấy mình ạ, biết đâu Có May là Diễm Mi, chưa bao giờ lạ thế này. Cô bé chớp mắt giống mình lắm cơ.

Ba hơi gât :

— Hoài ! Con Diễm Mi lạc từ khi 4 tuổi, và 10 năm nay bà đã nhận cả chục người là con bà, rồi cũng tìm kiếm, điều ta lung tung, cuối cùng bé cái lăm. Yên cho tôi làm ăn chứ, mọi sự đã rồi, có ích gì đâu.

Má ngẹn ngào :

— Trời ! Không ai hiểu tôi cả, thà nó chết tôi yên thân hơn, con tôi đứt ruột sinh ra giờ không biết sống chết đâu cả, ai vui được hả trời ?

Ba quăng mạnh điều thuốc gần tàn :

— Bà nhớ rằng nó cũng là con tôi, tôi cũng khổ tâm chứ, nhưng than vãn hoài ích chi đâu. Đàn bà thật vô lý, lại nhãi hoài.

Má nhìn ba rồi quay đi, má có vẻ giận hung, má im lìm cho đến lúc về nhà. Buổi tối vậy là mất vui. Út thỉnh thoảng huýt gió một mình. Nga lặng lẽ đi giữa ba má, cô bé ăn hận vì đã đòi ba má dẫn đi phòng trà, chưa biết sự nặng nề này còn kéo dài đến bao giờ.

Má nằm dài trên giường, mắt nhìn đăm đăm trần nhà màu trắng. Ba thay đồ mát rồi ngồi hút thuốc liên miên. Nga nháy Út rút lui có trật tự. Hai đứa tu ngiu ngồi nhìn nhau ở bàn học. Út định dấu chỉ những gì nó chứng kiến đằng sau phòng trà, nhưng ám ức mãi, rồi nó cũng phun ra bâng hết. Nga chăm chú nghe Út kể rồi thì thào:

— Cũng lạ đấy, thế Út có thấy ba hay má của cô May đâu không? Út lắc đầu:

— Theo em nghĩ cả bốn người đều không phải người thân của cô May. Có lẽ cô ta có thể là chị Diễm Mi của Út không?

Nga uể oải ngáp vặt rồi nói:

— Khó nói lắm, má đã nhận lầm nhiều lần rồi! Ba tốn bao nhiêu công của về những vụ đó Út không biết đâu! Má đau khổ đắng đắng mười năm trời. Hạnh phúc nhà mình vì thế giảm đi rất nhiều. Thôi đi ngủ đi chị buồn ngủ quá rồi.

CHƯƠNG BA

NGA thay bộ đồ ngủ màu hồng, tóc cô bé cột lại bằng chiếc khăn voan màu đỏ. Trông Nga xinh xinh như con búp bê ngoan hiền trên giường ngủ trải drap trắng tinh. Nga chúm môi ngậm ô mai, sáng mai chủ nhật Nga có quyền nằm chơi đêm nay. Cô bé với tay lấy quyển báo Tuổi Hoa ra đọc đề chờ giấc ngủ.

Mắt Nga cay cay, Nga buồn ngủ lắm rồi, ô kìa sao giấc ngủ không chịu đến cơ chứ. Đầu óc Nga cứ bời bời lo nghĩ đi đâu ấy. Nằm mãi, lăn qua lăn lại, gối chân xô lệch. Mắt cô bé vẫn mở tròn đen láy dưới màu đèn hồng nhạt. Nga bắt đầu đếm: « một hai ba... năm mười ba... một trăm.. » ghét ghê, không chịu ngủ cơ chứ. Quyển báo xinh xinh đọc hết các mục rồi. Nga thấy mệt mệt. Nghĩ sao cô bé chỗi dậy, thò thân đến bên song cửa nhìn mông ra vườn.

Đêm nay trời đầy sao, những vì sao lấp lánh in trên tấm nhung

đen thẫm thẫm. Cảnh vật im vắng và mênh mông như tuổi mộng tròn đầy. Đêm đẹp như mơ và mềm như lụa. Nhưng mà sao ơi! Xa cách quá đi thôi. Nga dựa bên khung cửa vài sợi tóc lòa xòa rủ xuống, Nga buồn buồn, giữ vài sợi tóc mây trên môi, mũi ngai ngái nồng nàn, không biết là hương đêm hay hương thơm tóc mây của cô gái nhỏ. Nga nghĩ đến má. Má nằm trên giường đó, nằm im lìm trong cơn buồn bã. Nước mắt ứa ra Nga khóc thẫm trong đêm vắng, vì thương má, thương ba, thương đứa em bần bật xa vắng. Mười năm rồi, nhưng tên em, kỷ niệm về em, chiếc hình chụp em năm 4 tuổi, mỗi ngày mỗi sâu đậm trong lòng mọi người. Tên em gọi hoài trong những chiều êm ả, tên em nở hoài trên môi mẹ xót xa. Và em ơi... vắng trán ba hằn sâu những đường nhăn vì thương nhớ em đấy. Nga biết ba đau đớn không thua gì má đâu. Những lúc ba ngồi trầm ngâm một mình trong khói thuốc bay bay, mắt ba mờ mờ chất chứa nhiều u uẩn, khiến lòng Nga chùng xuống, tim Nga thốn thốn, thường thì Nga lặng lẽ quay đi quệt vội nước mắt.

Di vắng lần lượt trở về, lặng lẽ và âm thẫm, như ngoài kia đêm đang dâng lên. Nhưng vì sao thì thẫm lời tình ngọt mềm trong gió hát hiu.

Năm ấy như lời má kể, Nga vừa tròn năm tuổi, em Diễm Mi gần được bốn năm và Út vừa mới sinh còn đạp loi choi trong nôi hồng đưa đây. Ba bị động viên Thủ Đức, má còn rất trẻ nên cứ mang bầu đều đều má bận bịu con mọn chả giúp được ba chút gì. Lương ba cộc ba đồng, nhà nghèo hằn đi. Má sinh thằng Út mà không dám nhờ ai giúp hết. Má nghĩ mấy ngày, rồi phải gượng dậy quán xuyến trăm việc linh kinh trong nhà.

Nghe má nói lúc đó Nga còn bé xíu bà, lì lắc suốt ngày, không giúp được má việc gì, chỉ có tài nghịch ngỗm thôi.

Thường thường Nga chơi với Diễm Mi, hai đứa lúi thủi đất nhau chơi quanh quần trong cư xá. Ba má hồi đó làm chỉ có nhà riêng như bây giờ. Má luôn miệng nhắc chừng:

— Nga đừng dẫn em đi xa, chơi trước sân thôi hi, đừng ra đường xe cán hi?

Rồi một chiều, Nga ham vui dắt em ra cổng chính cư xá, ngắm nhìn xe cộ nối đuôi nhau chạy rầm rầm. Giờ đó má dỗ em bé ngủ yên để lụi cụi trong bếp sửa soạn bữa cơm chiều cho cả nhà.

Bé Nga trở mặt nhìn đường phố. Ngay trên vỉa hè người ta đánh trống từng từng khuyến khích con khi làm trò. Họ bán thuốc chi đó mà. Nga lùi vào đám đông đứng ngắm nghía con khi mặc áo đỏ, quên mất bé Diễm Mi theo từng tiếng trống, tiếng hò hét của ông bán thuốc dạo.

Lúc má sực nhớ sự vắng mặt của hai đứa con trong sân, má hốt hoảng đi tìm, 5 phút sau má mới được Nga ra khỏi đám đông. Nhưng Diễm Mi thì biến mất rồi. Nga mếu máo nhìn má tái xanh tái xám. Má chạy tới chạy lui, má hỏi người này má hỏi người kia, giọng má lạc cả đi.

— Các ông các bà có thấy con bé nào mập mập tóc quăn đi đâu không? Trời ơi! Chết tôi rồi trời ơi!

Má vội Nga đi xềnh xệch, má như người mất hồn. Phố phường rộn rã áo màu tung cánh bay bay. Bỗng Diễm Mi chìm lìm trong rừng người. Người ta tò mò nhìn hai mẹ con, rồi người ta lạnh lùng quay đi. Má òa khóc, nước mắt dàn dụa trên đôi má xanh xao. Nga trệu trạo đi tìm em với má. Đi chán loanh quanh chẳng thấy em đâu. Hai má con hốt hơ hốt hãi dắt nhau về. Thằng Út dậy từ bao giờ khóc tím cả người, chân gối ướt nhून, hai tay hai chân nó quơ quơ như đang tìm kiếm trong cơn hãi sợ.

Má bỗng nó lên má làm nhảm như một mụ điên:

— Con tôi! Con tôi! Tội nghiệp mẹ con tôi trời ơi là trời, sao mà tai nạn ở đâu ập xuống thế này.

Ba đứng sững ở bậc cửa nhìn má bơ phờ, nước mắt dàn dụa, áo quần lôi thôi lếch thếch. Má nức nở nức nở áo ba:

— Ối! Ông ơi mất con rồi ông ơi, ông kiếm cho tôi đi, nó đi đâu mất biệt rồi trời ơi!

Ba đứng chết lặng, chùm chìa khóa rơi xuống đất. Ba quay ra ngay, ba rồ xe vội vã. Lúc sau má chùi nước mắt, gửi Út nhờ bà hàng xóm coi dùm, rồi lếch thếch dắt Nga đi nữa.

(còn tiếp)

• HOÀNG ĐĂNG CẤP

*Nhìn lên theo hướng mặt trời
Quê hương trước mặt tuyệt vời vinh quang*

HỌC TRÒ BƠ VƠ

Sáng hôm nay trời lạnh lạnh, tôi bước vào lớp học, vẫn với một niềm tin tôi đã gắng giữ mấy năm nay trước mặt học trò: niềm tin hòa bình sắp sửa trở về, một nền hòa bình trong độc lập chứ không phải một nền hòa bình trong nô lệ. Vẫn những khuôn mặt ngày thơ, vẫn những ánh mắt tin yêu, vẫn những nụ cười ngọt ngào, vẫn những người học trò Việt Nam đang ngồi trong bàn học tôi luyện chờ giờ trưởng thành hầu đóng góp được những gì cho tổ quốc thân yêu, mà sao hôm nay tôi thấy lòng xao xuyến lạ. Bỗng một luồng gió mạnh mang theo hơi lạnh bay bỗng vào lớp học vuốt mặt thầy trò tôi. Tôi rùng mình. Vài em học trò của tôi cũng rùng mình. Cái cây độc nhất ở sân trường cũng rung rinh theo chiều gió. Nhiều chiếc lá rơi từ từ xuống đất. Trong những lá rơi đó, tôi thấy có vài lá non mơn mớn màu xanh tuổi thơ thanh thản, còn tất cả là lá vàng úa.

Tuổi thơ học trò giống như những

chiếc lá đang dính trên cành, có những chiếc lá vừa ló mầm, có những chiếc lá xanh mơn, có những chiếc lá vàng úa chờ giờ phút rụng xuống đất làm phân bón đất thối què hương. Nhưng dù chưa tới giờ phút của mình, nhiều chiếc lá còn xanh mơn mớn vẫn rụng trong những cơn gió bạo tàn. Những chiếc lá xanh đó quay tit như muốn biểu dương mầm sống chùng lại bạo lực đang tung hoành. Tôi liên tưởng đến những người học sinh đang dần thân mong đóng góp xây dựng một xã hội hòa bình tiến bộ không bắt công, không dùng bạo lực phi nhân chế ngự con người.

Nhưng em học trò đang ngồi trước mặt tôi là những chiếc lá xanh mơn mớn còn đang dính trên cành. Tôi là một trong những người có trách nhiệm trực tiếp làm cho những chiếc lá xanh đó vươn lên cao ngất trong sức sống vô cùng dũng mãnh của một dân tộc vĩ đại đã và đang phá tan những cơ cấu lạc hậu. Tôi

có thể và có khả năng làm tròn nhiệm vụ của mình được hay không? Hay tôi chỉ là con vẹt đồ hồ trong một cơ cấu phi nhân có tác dụng làm tuổi thơ học trò thêm cần cù, héo hua và say nhược? Mục tiêu gần nhất của tuổi học trò trên hành trình tri thức là những bằng cấp cử nhân tiến sĩ, thế mà hiện nay trong xã hội này, một số những bằng cấp đó — trong đó có những bằng cấp thuộc hàng tối cao nhất nước — chỉ dùng để làm bàn đạp vinh thân phì gia một cách hết sức trơ trẽn của một số người vong bản đặt quyền lợi vật chất cá nhân thấp hèn trên quyền lợi chính đáng của cả một dân tộc đang chiến đấu mãnh liệt để bảo vệ quyền sống tự do của mình trên địa cầu. Bằng cấp là mục tiêu để đạt nhất còn bị phá sản như thế, huống chi những mục tiêu khác cao siêu nhân bản hơn, chẳng hạn như học để trở thành *Người*, học để góp phần vào công cuộc xây dựng một quê hương hòa bình giàu mạnh!!! Nếu nhà giáo thiếu ý thức về thực chất của các cơ cấu xã hội hiện tại, nhà giáo sẽ trở thành một nhà làm văn hóa sai lầm giết hại muôn đời. Nếu học trò thiếu ý thức về tính chất vong bản của những cái rất hấp dẫn trong xã hội hiện tại mà mình rất dễ trở thành, học trò sẽ không phải là những người tổ quốc mong cho mai sau nữa mà sẽ là lực lượng trừ bị vô cùng quý giá của các lực lượng phản dân tộc. Tôi nghĩ những người học trò ý thức được như thế mà còn như là vẫn còn xanh mơn mẫm dính trên cành chắc chắn sẽ cảm thấy ray rứt, bơ vơ tội cùng. Những người học trò đó càng ngày càng cảm thấy cô đơn trong một xã hội càng ngày càng sa đọa với các vụ cướp giật công khai, với các vụ lừa đảo trắng

trợn, với các vụ hồ hởi đồng dâm man, với các vụ nguy trang đạo đức vô liêm sỉ... Tôi thấy thương những người học trò này vô cùng... Thái độ dẫn thân cho quê hương là một thái độ vô cùng can đảm, dẫn thân là đã chọn lựa con đường mình phải đi tới, đi tới cùng và phải đi tới thành công chỉ trừ khi nào chết thì mới bỏ dở nửa chừng! Không phải ai cũng dám dẫn thân đối diện với hiểm nguy, với gian khổ và nhất là với tử thần, vì bản chất của con người là yếu đuối, ham sống và sợ chết! Tôi lo ý thức thì dễ thành vong bản phản bội dân tộc, mà khi đã ý thức nhưng không dám dẫn thân thì bị đau khổ, bơ vơ tội cùng!

Nội ứng biết cùng ai?

Cảnh này buồn cả dạ!

(Nguyễn Khuyến)

Nhưng ít ra phải như thế thì mới hy vọng trở nên *Người*. Hơn nữa, trong rừng ý thức bao la chập chùng nhất định sẽ lóe sáng những hành động vì đại kinh hân, làm đổi thay lịch sử như sấm nổ chấn động cả vòm trời. Những hành động vì đại đó có thể là của anh, của tôi hay bất cứ một người ý thức nào khác!

Hôm nay gió nhiều và mạnh. Trời xám xám âm u mang dư âm trận lụt vỡ đê Sông Hồng miền Bắc và trận bão tàn phá dữ dội miền Trung.

Nhưng tôi vẫn thấy những tia sáng mùa Xuân dù tôi chỉ mới ở vào tháng chín âm lịch, những tia sáng mùa Xuân nhấp nháy ngay trước mặt tôi báo hiệu mùa Xuân sắp trở về với dân tộc tôi.

Tôi bảo học trò khép các cánh cửa sổ lớp lại để không cho gió lạnh lọt vào. Lớp học tôi bỗng trở nên ấm cúng làm sao ! Học trò tôi bơ vơ khi nhìn con đường trước mặt : bằng cấp phá sản, lý tưởng không được chính sách giáo dục nuôi dưỡng và phát triển. Học trò của tôi bơ vơ khi đã ý thức được trạng thái hội này. Nhưng tôi thấy những tình trạng bơ vơ đó chỉ là những tình trạng bơ vơ giả tạo, chứ trong dòng lịch sử thiêng liêng của dân tộc, học trò tôi chỉ bơ vơ tí nào cả, này Ông, này Bà, này Cha, này Mẹ, này Anh, này Chị, này dân tộc Việt Nam, này các dân tộc tiền bộ ở Âu Á Mỹ Úc Phi, tất cả đều đứng mạnh hỗ trợ cho ý thức biến thành hành động và nỗi bơ vơ đó sẽ tan biến ngay trong tình thương ấm áp tuyệt vời của toàn thể loài người tiền bộ.

Hai người ý thức tìm lại với nhau. Người ý thức tìm người ý thức đồng thời hướng dẫn những người vô ý thức. Từng cây, từng cây ý thức tụ họp lại thành rừng ý thức bao la chập chùng và lúc đó nhất định sẽ phát sinh ra những hành động yêu nước mãnh liệt có tác dụng làm chiếc xe Hòa Bình tăng tốc lực về với dân tộc nhanh hơn.

Gió đã đổi chiều... Tôi muốn nói với mấy chục người học trò của tôi đang ngồi sau mấy dãy bàn dài trước mặt là thầy trò mình sắp hết bơ vơ rồi, kỳ này sắp hết thật rồi chứ không còn là ước mơ tuyệt vọng nữa, vì với sức tranh đấu chịu đựng gian

khổ vượt sức người trường kỳ ba mươi năm, với ý chí yêu nước vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại, dân tộc mình đã làm gió đổi chiều, đã làm bàn cờ quốc tế thay đổi, con đường an vui hòa bình không còn xa nữa, các em ơi ! Thầy trò mình hãy cố gắng giữ gìn tâm hồn đừng để nhiễm một vong bản trong đoạn đường cuối cùng của cuộc chiến này hẳn có thể dám nhìn thẳng mặt đồng bào ruột thịt trong ngày Hòa Bình về. Các em ơi ! Các em ơi !

— Bật đèn lên cho sáng các em !

Lớp học hơi tối vì bầu trời u ám, vì các cửa sổ khép kín, bỗng sáng rõ làm nổi bật các khuôn mặt trắng ngần ngây thơ của các học trò tôi.

Thầy trò tôi nhìn thẳng mặt nhau trong ánh sáng, với niềm tin yêu, với tình thầy trò, với tình Việt Nam.

Ghi lại những ý nghĩ trong một ngày cuối tháng 10-71

Mỹ Tho 1-11-71

HOANG DANG CÁP

• ĐÓ QUYÊN QUYÊN •

bọn bé

xử án

MỘT buổi trưa hè, tòa án của tụi bé được thiết lập: anh Liêm công tố viện kiểm thẩm phán. Bé và Vũ là hai bị can và bị cáo. Chả là hôm qua anh Liêm cho bé nắm đồng mua kẹo sữa, bé bỏ trong cặp chưa kịp ăn thì bỗng nhiên mười cục kẹo không cánh mà bay đi đâu mất hết chín chỉ còn sót lại một cục trong kẹt cặp. Trong nhà, bé nghi cho mỗi Vũ và con Mi-na (mèo). Anh Liêm liền đề nghị lập ra một tòa án để xử vụ này cho bé. Nhưng chỉ có bé, Vũ và một bọn nhóc con hàng xóm được anh Liêm «mời» qua coi xử còn còn con Mi-na nó

biến đâu mất rồi, từ sáng bé tìm mãi không thấy nó đâu. Anh Liêm công bố:

— Kính thưa chư vị đồng hồ (quên đồng bào. Hôm nay tui xin xử vụ «cục kẹo sữa» do cô bé Quyên thừa cậu Vũ lấy «ăn nhầm».

Bọn nhóc ngồi dưới nghe anh Liêm nói tới đâu là cười ồ lên tới đấy. Nói xong anh Liêm ngồi xuống lấy cái búa gõ lên mặt bàn:

— Tất cả im lặng.

Anh gõ to quá khiến bọn nhóc con giật mình vội bịt miệng lại. Anh lặng tai nghe... còn vài tiếng khúc khích. Cái búa lại được anh cầm lên và gõ xuống mặt bàn lần nữa. Bọn nhóc thực sự im lặng không ngoáy ngoáy. Anh nhìn chúng nó gật gật cái đầu ra vẻ hài lòng tiện tay anh cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm cho sáng khoái đôi mắt, anh lên giọng trích thượng:

— Xin mời bị cáo lên trước vành móng heo... ủa... móng ngựa.

Hầu Vũ nhà ta rời khỏi chỗ ngồi từ từ tiến lên «vành móng ngựa»:

— Thưa anh...

Anh Liêm nạt ngang:

— Ở đây là tòa án không có anh anh, em em gì hết. Nghe rõ chưa đưa chân trái lên thề.

Bọn nhóc con nghe anh nói vậy bèn phá lên cười, anh vội gõ vài phát búa xuống mặt bàn:

— Không, ta nói lộn. Bây giờ bị cáo đưa tay trái lên thề và nói sự thật không thêm mắm, thêm muối.

Vũ rụt rè đưa ngón tay lên khỏi đầu một tí tí.

— Tôi xin thề nói sự thật.

Anh Liêm gật gù:

— Được, có phải cậu Vũ đây « ăn nhấm » của cô bé Quyên mấy cục kẹo không?

Vũ lắc đầu chối bai bãi:

— Oan cho em quá, trăm ngàn lần em oan. Em không bao giờ « ăn nhấm » của chị ấy cả, trưa hôm qua em đi bán bi với thằng Sơn xong rồi em về ăn sữa thừa của em bé, tối đến em lên lầu đọc « Bát Man đánh vật » xong rồi em ngủ. Sáng dậy em đi học, mười một giờ về ăn cơm...

Nghe hẳn nói nhiều quá anh Liêm gõ búa:

Thôi tắt cái miệng « chú mày » lại, kể như thế bao giờ mới xong.

Rồi anh quay sang bé:

— Bị can đầu lên trước vành móng ngựa.

Bé mạnh dạn bước tới giơ tay phải lên thề. Anh Liêm không chịu:

— Tay trái cơ. Hãy thề nó sự thật.

Bé vẫn hoa:

— Kính thưa quý tòa của anh Liêm.

Anh Liêm ngắt lời:

— Ờ cái cô kia. Anh em gì ở đây.

— Vâng em xin lỗi. Thưa quý tòa và quý vị ở đây. Hồi tối em có mất chín cục kẹo sữa để trong cặp. Sau khi học bài xong em sức nhớ tới thì chẳng thấy nó đâu. Em hỏi Vũ lúc nó đang nằm đọc chuyện nó lắc đầu không nói. Em tìm lại lần nữa cũng không thấy, rồi buồn ngủ quá em ngủ lúc nào không hay. Bây giờ xin quan tòa xừ dùm em vì em chỉ nghĩ có mình nó thôi. Như quan tòa biết trong nhà em gồm có bảy người: bố, mẹ, anh Liêm, Vũ, em bé và con Mi na. Bố thì đi hành quân không có nhà, mẹ không bao giờ ăn kẹo sữa cả, còn anh Liêm cho bé tiền mua kẹo hẳn là anh ấy không ăn, em bé không biết ăn kẹo, con Mi na thì quá nhỏ không lực cặp của em được chỉ có Vũ mà thôi.

Anh Liêm lắng tai nghe bé nói bỗng anh hét lên:

— Vũ, có đúng vậy không?

Bọn nhóc con nghe bé nói dài giọng vẫn tự như một điệu nhạc ru ngủ, bọn nhóc đang lim dim đôi mắt định thả hồn vào giấc điệp trưa hè. Chợt nghe tiếng hét của anh Liêm chúng nó giật mình nhón nháo.

Hắn Vũ nhà ta cũng đang mơ nhìn hai con ruồi bay trước mặt nghe anh Liêm hét nó giật mình đáp xuôi theo câu hỏi:

— Dạ đúng... à nhưng mà cái gì cơ?

Anh Liêm trợn mắt nhìn nó:

— Ăn nói trợn trạo. Mới nói đúng rồi còn hỏi lại. Thế mi có « ăn nhăm » kẹo của Quyên không?

Vũ cứ giữ vững lập trường:

— Oan cho em quá, em không bao giờ « ăn nhăm » cả kẹo sữa ra kẹo sữa...

Anh Liêm giơ cái búa vào mặt nó:

— Có không hả? Già mồm lẻo mép. Thế tối hôm qua mày đọc truyện gì kỳ thế, nó hỏi mày mồm miệng đâu mà không trả lời nó... à à... chắc còn ngậm kẹo chứ gì?

Thấy anh Liêm nói hăng quá và cứ giơ cái búa trước mặt, Vũ ta đánh thú thật:

— Hồi tối... em có lấy của chị Quyên...

Bé chõ mồm vào:

— Sao hồi nãy mi chối là không lấy của tã. Vũ bắt bé:

— Thì Vũ có lấy kẹo của chị, chứ Vũ đâu có « ăn nhăm » cái khác.

Bị Vũ sửa lưng. Anh Liêm không ngờ câu nói văn hoa bóng bẩy đó của mình làm cho Vũ gờ tọng, anh bèn nghiêm mặt nói:

— « Ăn nhăm » với lấy là mấy thứ. Nhưng từ đây « chú mày » không được lục cặp của người khác và đèn cô bé Quyên đây mười cục kẹo.

Vũ cãi:

— Em lấy có chín cục mà.

— Nhưng phải xin tiền mẹ mua đèn nó mười cục kẹo biết chưa. Bãi tã.

Nói xong anh Liêm phải đi đứng đây, Vũ nói theo:

— Em...

Anh Liêm quay lại:

— Không em gì hết.

Rồi anh tì tay vào túi quần móc ra năm đồng thả cho nó:

— Tiền đây mua mà đèn nó. Lắm chuyện, có chín cục kẹo mà cũng lòi ra tới quan tòa.

Vũ hớn hỏ giơ tay chụp lấy năm đồng cho vào túi chạy biến đi. Bọn nhóc lục đục xô ghế đứng dậy ra về còn lại một mình bé chạy theo anh Liêm:

— Anh Liêm. Vũ lấy tiền chạy rồi.

Tiếng anh Liêm trong buồng vọng ra:

— Nó chạy đi mua kẹo đèn Quyên chứ còn chạy đi đâu. Lờn được một cục kẹo bằng lòng rồi đấy nhá.

Nhìn lại « chiến trường » bàn ghế lung tung do bọn nhóc đầy nghiêng ngả lúc ra về, bé thấy ngao ngán quá, lờn được một cục kẹo mà phải thu dọn cả một « bãi chiến » thế kia thì... lần sau lờn được hai cục kẹo bé cũng chẳng thêm nhờ xử nữa.

ĐỒ QUYÊN QUYÊN
(Kheng Trời Gia Định)

NGÀY HỒNG VANG BÓNG

● PHẠM THỊ DIỆM PHÚC

BUỔI sáng em đến bên khung cửa sổ. Hơi lạnh mơ hồ phảng phất. Em nằm cuộn tròn, chiếc chăn bông màu hồng phủ tận cằm. Trong chăn ấm áp để chịu ấy, em lại càng không muốn trở dậy sớm, mặc dầu em đã thức giấc từ lúc này cơ. Em thấy mình lướt ghê, chả thể mà ngoạt cần mẫn yêu: « Sa cứ lướt đi nhá! Ngoạt ghét Sa rồi đấy... » Vì em chả chịu một áo ấm — hay mang dù — một buổi sáng đi học. Thế nào ngoạt cũng nhắc nhở thêm « Đạo này trời lạnh, con phải mặc áo ấm vào không thì dễ ốm lắm đấy nhé! »...

Vẫn một câu nói du yếm ngày nào. Và em cũng nhí nhảnh nũng nịu: « Sa chả sợ bị ốm đâu. Này nhé, nếu ốm thì Sa được ở nhà với ngoạt này. Sống ghê đi ấy chứ! Sa thích được ốm nữa kìa! Thế ngoạt có thích con ở nhà hoạt với ngoạt không hở? » Ngoạt mim cười, bẹo má em gãi khe: « Bé con cứ nghĩ vớ vẩn mất thôi. Ăn sáng đi rồi còn đi học kéo trễ... »

Có tiếng dép đi nhẹ về phía phòng em. Em nghĩ là ngoạt vào đánh thức em dậy để đi lễ với ngoạt ấy. Em vội vàng nhắm nghiền

mắt, vờ ngủ say. Và chờ đợi bàn tay quen thuộc của ngoạt lay nhẹ gọi em. Mở choàng mắt, em bật cười khinh khách: « Sa thức dậy lâu rồi cơ. Nhưng Sa đợi ngoạt gọi mới dậy đó! »

Ngoạt hiền lành cười, nụ cười lúc nào cũng thuần hậu, bao dung. Em đưa hai tay níu ngoạt, tung chăn ngồi dậy và xỏ đôi chân vào đôi hài nhung đen thêu cườm, nhảy chân sáo về phía phòng tắm.

Ngoạt quay lại khép cánh cổng sắt sau lưng. Em co ro trong chiếc manteau màu xanh, xuyết xoa kêu lạnh. Ngoạt nắm tay em đi trên con đường đầm ướt sương đêm. Những làn thông sũng nước đọng đưa trên cao. Dưới kia, thung lũng im lìm cót vàng sương mù dày đặc. Tiếng chuông nhà thờ Domaine vẫn ngân nga đều đặn, tan loãng vào mộng mênh xa vắng. Bờ cỏ xanh non mấp mả bên vệ đường. Hàng dứa vừng giăng mả: những màng tơ nhện đọng sương trắng xóa, long lanh dưới nắng sớm. Em thương những mảnh tơ ấy vô cùng! Có lẽ tại em trông chúng giống như những phiến lụa mây trong bầu trời mùa hạ — em tưởng tượng đó là những sợi

lóc lèn đan chiếc võng cho công chúa ngủ (mà ngọc vẫn thường kể cho em trong câu chuyện cổ tích đấy!)

Ngày trước, đã có lần em nói điều ấy với mẹ. Lúc ấy, mẹ và em cũng bước trên đường này đây. Con đường vẫn như xưa, vẫn hàng dừa rừng hoang dại, vẫn thung lũng lặng trầm với sương mù, vẫn hàng thông đu đưa... Nhưng sao bây giờ, mẹ ơi, những bé bỏng hồn nhiên, những hiền hòa đầm ấm đã vọt vọt theo mẹ bỏ em mà đi. Em thôi còn là con bé vẫn nhõng nhẽo đòi mẹ thất bím cái nơ mỗi sáng đến trường nữa rồi. Em bây giờ thôi là bé con ngày nào ngồi khóc tí tì, hồn lầy không chịu ăn cơm, chỉ vì một duyên cớ không đâu, vì mẹ quên không hỏi han khi em quăn quắt xem mẹ làm bếp, vì mẹ dọa sẽ mách bố nếu em không chịu tìm toilet cho ra đáp số của bài toán đồ oái oăm, hay vì mẹ sẵn sóc cho Lulu nhiều hơn em (mỗi khi Lulu bị ốm)... Để mẹ phải dỏ dánh, hứa hẹn đủ điều. Để rồi đôi mắt nai lại ráo hoảnh, lại tíu tít bên mẹ. Vùng thien đường ngọc ngà ấy của em rất thân quen mà sao nghe như cũng rất xa vời?

Ấu thời yêu dấu của em nằm sâu trong ngăn kéo kỷ ức. Sao thuở ấy em không biết em đang sống trong hạnh phúc tràn trề thấn lên? Sao em không biết để đừng phí phạm, đừng để lãng quên tháng ngày ngọt ngào mặt ong đỏ? « Một ngày nào em thấy gút gấn? Một

ngày nào em thấy xa xăm? Thien đường ấu thơ xanh ngần ngắt, có vành khuyên vtu rít bước chân. « Ngày gút gấn đang dần xa em, như một gập gù tình cờ không hứa hẹn, như hạt sương mai tình khiết vọt vtu tan biến dưới ánh nắng...

Và ngày « em thấy xa xăm » có phải là đây không nhỉ? Là chuỗi hện lại trong ngào ngọt hương xưa này? Ơi, em đã đánh mất, đã lãng phí tuổi thơ tự lúc nào không hay biết. Thien đường vọt

khỏi vòng tay bé bỏng của em, ngùi ngậm bâng khuâng dỏ đất trông theo. Ấu thơ ra đi, mang theo khuôn mặt bao dung hân sâu nét thấn trầm tư lự của ba. Mang theo nụ cười khả ái, ánh mắt dịu hiền của mẹ, hồn nhiên đến vót em vồn vổ, rồi thấn nhiên ra đi. Đột ngột và ngỡ ngàng.

Ngoạt dần em bước lên bậc tam cấp cao nhất. Âm thanh của đá sỏi vang rộn vtu dưới bước chân. Kỷ niệm xa xưa như những viên sỏi

trắng ngaoan ngoán hiền lành dưới
kia. Say sưa giấc ngủ trên phiến lá
thời gian xanh ngắt. Thật xanh
như mơ ước đầu tiên của tuổi.
Bước chân nhùng nhừ chợt riu rít
trở lại, khuấy động kỷ ức trở trăn,
giấc ngủ thôi nở cơn chiêm bao
mặc tường. (Mà chiêm bao không
hát lời ca mè sảng. Chiêm bao không
nói ngôn ngữ mộng mị). Ngăn kéo
kỷ ức mở rộng để hồn nhàn chấp
cánh thiên thần, hát lời chim sẻ,
múa điệu vô tư. Vườn ấu thơ đó
hay là cùng trời thơm mơ ước đầu
đời?

Ba em, mẹ em, những người
thân yêu đã về nẻo xa xăm, về nẻo
không có chiến tranh và thù hận.
không có gập gờ và chia lìa, không
có buồn bã và ưu phiền... Em nài
ni đấy! Hãy ở lại với em nhé tuổi
hoa ngà ngọc. Em sẽ chăm sóc giờ
đề thời gian giam giữ tuổi
hồng đầu. Em sẽ không để yêu
thương chất ngất ấy trôi xuôi hò
hững nữa. Và em sẽ không còn
ngần ngại nuôi tiếc, không còn xót
xa hồi tưởng ngày hồng vang bóng
như bây giờ nữa.

Mơ ước thật thà của em có hóa
huyền vờ xa không hờ hãn nhàn,
hờ thảng năm thân mến của bé
bồng em đêm?

PHẠM THỊ DIỆM PHÚC
Bút Nhóm Hoa Nắng

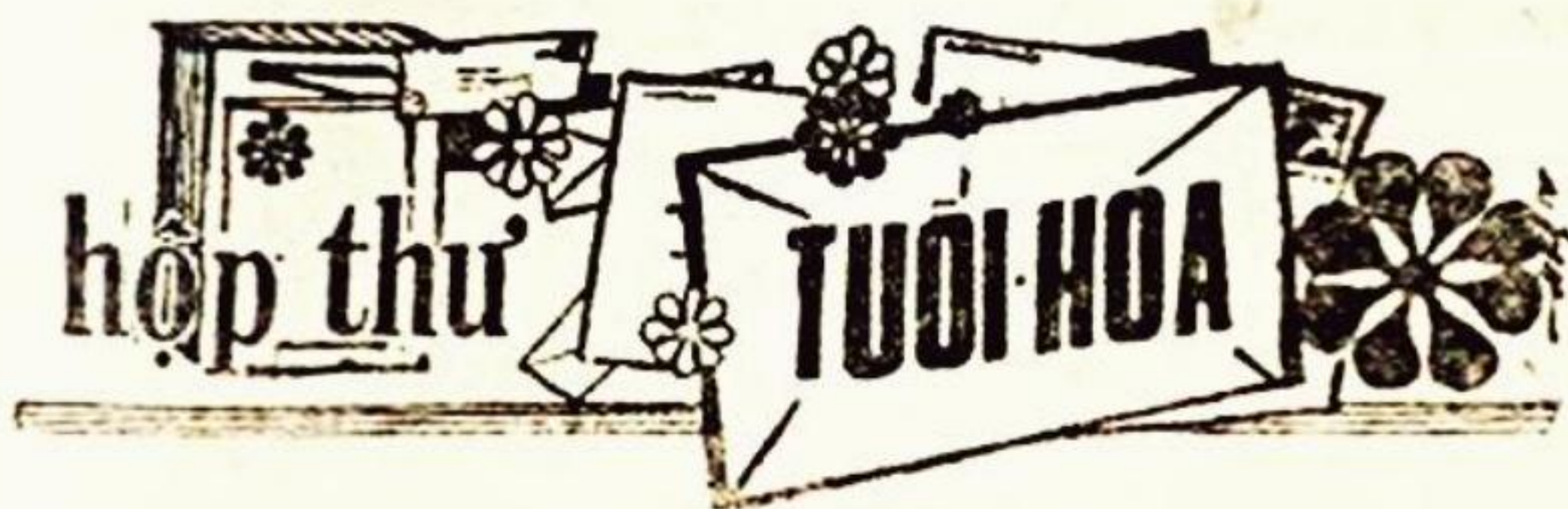
HẠT MƯA ĐẦU MÙA

(tiếp trang 26)

trình người. Ngày còn bé đến hôm
nay con được nuôi sống bằng mồ hôi
của Ba và hơi thở của Mẹ. Và
trong ánh mắt, có thấy ohăng?
Hương thơm về đây kết tụ giọt
nồng. Bận bề hơi, và những người
quen thuộc, hãy vui lên đón ánh
dương đang lộ dạng. Thế hệ hôm
nay đó. Những mầm non được nuôi
sống trong yên lành đang vươn cao
sức sống... Mười lăm ngọn nến
hồng tắt đi trong cơn băng khuâng
tiếc nuôi. Vỹ thật xa lạ ngập ngừng
trong vườn hoa có tiếng đàn quyển
rủ. Bảy giờ đây, cái gì đối với Vỹ
cũng đẹp. Từ cái lọ cổ ở trong tủ
kính màu nâu đến cái nơ xinh xinh
bé bé ở trên tóc đều là những vật
Vỹ yêu thích. Con đường Võ Tánh
có hai hàng me cao thật cao đan vào
nhau ở đỉnh thân mặt làm Vỹ thích
chỉ lạ... Những bóng nến lập loè toả
ra những ánh sáng sưởi ấm lòng
Vỹ. Vỹ nghe thương sao lứa tuổi
mười lăm đang lên rào rào...

Và chiều nay, con đường gặp lá
me bay đến gót chân cô bé. Mưa
vẫn nhẹ nhẹ rơi và tiếng chân Vỹ
vẫn khua đều trên lối sỏi. Vỹ nhớ kỷ
niệm đến ghen ngào. Nhưng Vỹ lại
ngủ. Thiên đường tuổi ngọc đang gọi
mời nhưng nhớ. Và bước chân cô
bé vẫn lạc lõng trong những làn gió
lạnh của chiều Đông nghe hồn ướt
át. Con đường về nhà thênh thang
trong tiếng mưa êm đêm thương nhớ...

Đ.T. MINH HIỀN

— ĐỖ VĂN HÙNG (Saigon) : Đã được thư của bạn. Mời bạn đến Tòa Soạn để thảo luận.

— NHƯ NHI (Saigon) : Em lẩn ra cười sau khi viết thư anh, thì anh cũng lẩn ra cười khi được thư em. Thế là huề cả làng, phải không em. Anh không có giận em đâu. Anh quen lối phá vô tội của các em Gia Long rồi. Và anh vẫn thích lối phá đó, vì anh muốn trẻ trung mãi với các em mà. Lúc nào rảnh, em lại Tòa Soạn chơi — Đã nhận em vào GDTH rồi đó.

— TUYẾT ANH (Dalat) : Đã nhận thư và bài của em. Em đoán vẽ anh sai rồi đó. Em thử bói lại xem.

— NGUYỄN ANH MINH (N T) : Đã nhận em vào GDTH. Anh bận lắm, nên không viết bài. Vả lại anh muốn dành đất cho các em đó. Anh sẽ chuyển lời em cho chị LH.

— LÊ KHÁNH LONG : Đã ghi em vào GDTH. Sao em lo viết truyện dài, khi chưa sáng tác truyện ngắn? Em tập dần với truyện ngắn đã nhé.

— NGUYỄN NGỌC SƯƠNG : Với tuổi 11, em vào GDTH được lắm chứ. Nếu em rảnh rang không biết làm gì, em hãy tiếp tục viết văn như em đã làm. Em còn phải giúp đỡ cha mẹ nữa chứ.

— KHUU XIÊU THÁI (Sg) : Đây không nhận đóng bộ em ạ. Ba loại sách em kê ra thuộc TH đó. Tuổi Hoa Tím dành cho thanh niên thiếu nữ trên 16 tuổi.

— NGUYỄN MẠNH TRUNG (NT) : Bài Thư mở của em nhờ lâu rồi. Em muốn được đăng đúng mùa, phải gửi về Tòa Soạn vài tháng trước.

— NGUYỄN VIỆT HÙNG (PN) : Nếu bài không được đăng, Tòa Soạn không trả lại.

— TRINH VINH PHƯỚC (Châu Đốc) : Tòa Soạn không gửi sách TH cho độc giả em ạ. Em mua ở Châu Đốc trong mấy sạp báo hay nhà sách.

— **NGUYỄN THỊ XUÂN DUNG (GD)** : Em rưng viết chuyện vui vui nhá. Truyện của em bị dốt quá, không hợp cho Thiếu Nhi.

— Anh đã nhận bài của các em sau đây : Thái Trầm Cầm, Trần Thị Tuyết (DK), Nam Hàn (PR), Nguyễn thị Thục (DL), Vy Linh, Võ thị Nguyệt, Nguyễn Bạch Mai (BH), Minh M. Niê (BMT), Không Tên (Sg), Vũ Đức Phú (BH), Nguyễn Kim Thiện (Sg), Nguyễn Hữu (NT), Nguyễn Kim Luân, Nguyễn Văn Đức (BH), Nguyễn Hữu Phương, Nguyệt Nga, Giao Đài (ĐN), Trần Bắc Nam (Phước Tuy).

CHÂN BIỆP

— **HÀ THỊ KIM CHI** : Chà thư con bé dễ thương ghê, ừ chị có nghe mấy em ĐM góp tiền mua quà cho chị, chị đang chờ dài cổ đây nè. Chị thương K. Chi và TH đâu có bỏ dễ được, điều chị sợ bằng cây tằm quá Chi ơi. Mong.

— **TƯỜNG VI (ĐN)** : Biết mà các em sẽ nên VT. là cái chắc được chị sẽ viết về Huế tặng em. Chứ thì gửi ở mai vô hồi lộ chị đi.

— **TRANG THUY** : Chị có viết truyện để in sách cho các em đọc, nhưng thiên hạ chê quá xà chị dốt cho nhớ thương bay lên.

— **NGUYỄN THỊ CHÁU (Saigon)** : Em làm như chị là bà chẳng không bằng í viết thư cho chị mà phải hủ ba hồn bảy vía hủ, dung nhan chị ưu sần như mùa đông í mà. Em nói đáng anh TH có tài làm thiên hạ khóc lóc thắm thiết lắm chào em nhé.

— **VŨ VĂN HOÀI (Đà Lạt)** : Truyện em viết dễ thương lắm, có cái ngọt của người mới viết, cái say của đam mê. Nhưng cốt truyện không có gì. Gắng cho chị một bài khác có tư tưởng một tí em nhé. Viết truyện vui hợp TH hơn em ạ.

— **GIAO THẢO THU (Huế)** : Chị xí lắm — hát càng té nữa — bé là dân kẹp tóc phải không ? — Rất chịu bé vô thắm — Chứ nhận bé làm em quá đi rồi. Bé dễ ghét lắm — chờ ở mai chưa.

— **VŨ BẢO KHÁNH** : Chị không dữ đâu, hiền khô á. Đùa đó lúc giận cũng hết như điên. Em hỏi chúc chị cái gì thì chị bằng lòng á ? Thế này này : chúc chị ăn nhiều ngủ nhiều chi chi cũng nhiều là chị chịu lắm cơ Khánh ạ.

— **NGUYỄN VĂN TÙNG** : TH không thể giới thiệu cho em người bạn thư từ đâu. Mong em thông cảm.

— **TRẦN ANH MINH** : Hứa cưới nhé, đem cho chị 2, 3 kí xí mồi có mà em nhịn quá cả tháng. Ghét chưa ? Cảm ơn lời khen tặng của em.

LÊ HẰNG

TRINH CHỈ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bé sẽ gặp :

- KIM TÍCH
- UẤT KIM HƯƠNG
- LAN HƯƠNG
- VƯƠNG HỒN NHIÊN
- THƯƠNG NGÀ
- DÊ TÊ

NHƯ GIẤC MƠ XA

Rồi buổi mai kia đàn chim hót
mừng
Và giọt lệ buồn đàn còn rưng rưng
Hoa trắng cái lùn xanh xao màu
lá
Ngập lối hoa thiếu và tơ trời vương

Rồi một ngày kia đàn nai kêu vang
Ngàn mặt ngọc nhìn suốt chim trong
sương
Ngàn mặt nhìn trời xôn xao dẫm
lá
Tiếng lá đàn đều như tiếng yêu
thương

Rồi một ngày kia thời còn xót xa
Và ngày kia nước mắt không nhòa
Anh mắt reo vui êm đêm tuổi đại
Cỏ hoa reo vui hát bài trường ca

Rồi một ngày kia êm đêm em thơ
Em reo vui mừng đời mới đại khờ
Em thơ ngủ vùi bên triển dốc nhỏ
Con suối ngọt ngào êm êm như mơ

Rồi một sớm kia sáng ngủ đời đời
Rồi một ngày kia mưa hòa bình
tuôn rơi
Và một chiều kia em thơ không còn
hồn tôi
Và một chiều kia giấc ngủ tuyệt vời

KIM TÍCH
(Huế)

Viết cho Quê Hương

Thương về Sao Cát

□ UẤT KIM HƯƠNG □

EM — cùng các bạn — về Sao Cát khi trời đã về trưa. Trưa hè ở biển có gió nồng, có nắng ấm, có mây xanh lơ trôi trên nền trời trong vắt.

Hôm nay là lần thứ hai em về Sao Cát. Em đến đây bởi em yêu thật nhiều màu xanh đại dương, em mến những làn sóng trắng xóa, những ngư dân mình dạn dày sương nắng, sóng biển... Đến Sao Cát em bước chậm chậm ra biển lòng thanh thản vô cùng. Nhìn những làn sóng đùa vui em nghe lòng rộn ràng Cảm giác vui sướng vây kín lấy hồn em. Tiếng sóng vỗ mạn bờ như những lời chào hỏi em. Em xắn quần lên bước lặn xuống làn nước mặn để hưởng lấy cảm giác thích thú nhẹ nhàng.

Chuỗi ngày ở Sao Cát thật dễ thương thanh thản và đầy thú vị. Em được nếm những thức ăn miền biển như sò, tôm... thật ngon và lạ miệng.

Sáng dậy sóng biển hân hoan chào đón hỏi han, gió biển mát lạnh hiền hòa mơn man tóc em làm em cảm thấy khoan khoái. Tiếng chim hót như những bản nhạc tuyệt vời. Màu nắng biển ấm áp nhẹ nhàng đậu trên từng cụp lá, hôn lên suối tóc nhưng tơ mềm mại của em... Dừng điếm tâm xong em chạy nhanh ra biển. Những làn sóng bạc vuốt ve, hôn lên chân em, chờ đợi, những làn nước mát trong xanh như đang tha thiết mời em, thích thú em trắm mình xuống nước. Tắm thật lâu em cùng các bạn lên bờ ngồi

nói chuyện, hoặc chạy đuổi theo những chú còng nhỏ bé đang chạy trên bờ cát mịn màng. Bất chợt đã trăng, em lấy cát xây những lâu đài nho nhỏ thật sát bờ biển chờ sóng vào đập cuốn tan tành, thích chí em cười to. Trưa đến em ăn cơm thật nhiều, thật ngon miệng, những làn gió biển mặn nồng mơn man da thịt em, dìu em vào giấc ngủ bình yên.

Buổi chiều em lại đi tắm biển, cảm giác em nhận được là nước biển ấm nóng hơn ban sáng. Em thích ngắm hoàng hôn về trên biển, hoàng hôn miền biển thật đẹp, lộng lẫy hợp với tâm hồn thích mơ mộng như em. Em thương thật nhiều những buổi chiều tàn tạ. Chiều miền biển về thật chậm. Bên kia dãy Trường sơn một dải chân trời lơ mơ sáng, những cụm mây trắng hiền hòa trôi thật chậm. Ngoài xa đoàn thuyền của ngư dân chắt phất quay trở về với gia đình sau một ngày lênh đênh trên biển cả bầu bạn với sóng gió đại dương. Đoàn thuyền cập bờ, những ngư dân mình dầy dạn sóng gió hợp lực kéo lưới lên bờ. Tiếng họ cười nói hò hét tan loãng trong trời cao. Niềm vui vỡ vụn trong hồn em. Nhìn họ làm việc em nghe lòng mến thương. Em giàu tình cảm quá. Má vẫn bảo em thế. Em mến thương vu vơ quá nhỉ. Em không phân tích được lòng

minh. Em mơ ước sống để mến thương thôi.

Ăn tối xong em trở lại biển, giờ này có nhiều người bách bộ. Màu nước biển chừ đen bóng, một vài đóm đèn câu thấp thoáng trên mặt biển như những giải đèn của ngày hội hoa đăng. Trên trời những vì sao cháy thật sáng, mảnh trăng thượng tuần lơ lửng ở đầu non. Em yêu trăng, yêu màu ánh sáng dịu hiền, dễ chịu của chị Hằng thật nhiều. Em yêu sao, yêu vẻ đẹp huyền bí của đêm về trên biển. Em ngàng đầu lên gọi trăng, gọi sao đến nhưng trăng sao vẫn ngự mãi trên trời cao trong xanh, vắng lặng, một cảm xúc băng khuôn len nhẹ vào hồn em

Tiếng sóng về đêm vỗ thật mạnh, những tiếng sóng ru hồn em giấc ngủ thật nhẹ nhàng, mang vào hồn những giấc mộng thật thơ.

Bình minh trời dậy thật hiền hòa, dễ thương. Bình minh bãi biển có màu trời xanh lơ hoàn hảo. Vầng kim ô vươn lên cao. Em chạy ra biển để hít thở khí trời mát lạnh trong sạch. Em men theo bờ biển nhặt vỏ ốc, vỏ sò. Những con ốc hình tròn xoắn với những màu thật đẹp. Em ngửi thấy mùi tanh tanh, mặn thật dễ chịu. Em nhặt thật nhiều

(xem trang 58)

EM THƯƠNG

Em yêu hình bóng quê xưa.
 Xóm làng giữa lũy tre thưa mờ
 mông.
 Những đêm trăng giãi lụa vàng.
 Người người tái nước bên đàng vui
 ghê!
 Em thương những buổi chiều về.
 Trâu đàn lững thững trên đê về
 làng.
 Sáo diều vi vút rộn ràng.
 Chuông chùa ngân nhẹ mờ mông
 êm êm...
 Em còn mãi nhớ những đêm.
 Thanh bình thuở trước êm đềm vui
 tươi.
 Gái trai rộn rã reo cười.
 Cùng nhau giã gạo dưới trời sáng
 trắng.
 Em ưa chú Cuội, chị Hằng.
 Hiện đang sống ở Cung Trăng trên
 trời.
 Cuội thường hay khóc nhớ người.
 Chị Hằng hay hát cho đời thêm
 tươi.

LAN HƯƠNG.
 (bút nhúm hoa linh lan)

BÉ XINH

Bước đến bên gương bé ngắm mình
 Ô, ô, trông bé thật là xinh
 Đây này bạn trông rồi sẽ thấy
 Kéo rồi lại cứ bảo không tin.
 Tóc dài thắt bím xinh ghê không?
 Mẹ thêm hai chiếc nơ màu hồng
 Tóc, nơ ngủ vùi trên vai bé
 Lát gió sẽ đùa, nắng sẽ hong.
 Mỏi bé nhoèn cười tươi rất tươi,
 Má hồng phình phình căng nụ cười
 Mắt nai ngơ ngác là sao sáng
 Gió khe khẽ cười: xinh quá thôi!
 Màu nắng tươi vàng trông dễ thương
 Là màu áo bé thực hoang đường
 Chuyện ngày xưa có nàng công chúa
 Bé vẫn mơ hoài... như khói sương...

VƯƠNG HỒN NHIÊN

NGÀY CHIM ĐỦ CÁNH

Như chim non đủ cánh
 Em xa rời trường yêu
 Nước mắt hồng lóng lánh
 Rơi xuống khóc trong chiều
 Như chim xa tổ ấm
 Em nghe lòng tiếc thương
 Kỷ niệm còn đậm thắm
 Sao em bỏ ngôi trường
 Như chim non đủ cánh
 Em giã từ thầy cô
 Đi trong niềm kiêu hãnh
 Những trao tặng mơ hồ
 Như chim xa tổ ấm
 Về khung trời cao sang
 Ngày chia ly xót đăm
 Dấu đi hoài mộng mang

THƯƠNG NGÀ

CHIẾC ÁO MÙA ĐÔNG

□ DỄ TẾ

BÉ ôm cặp xuống nhà; Ba, Me, anh Hoàng và chị Thùy còn ở cả phòng khách. Bé bước tới, vòng tay chào Ba Me đi học. Me đứng dậy, lấy cái áo len định khoác lên cho Bé, nhưng Bé đã đỡ tay Me lại:

— Thôi Me, con mặc vậy được rồi.

Bé quay đi nhưng Ba kêu lại:

— Bé mặc vào đi, ra ngoài lạnh đấy; Hay đợi lát nữa Ba chờ đi học.

Bé cầm cái áo len nơi Me bỏ lại trên ghế, lắc đầu:

— Trời đâu có lạnh ba, với lại cái...

Bé không dám nói tiếp, mẹ hiểu ý bé ngay. Chà là vì cái áo len đó bé mặc mấy năm rồi. Năm ngoái, bé mặc đã ngắn, năm nay tuy chưa thừ nhưng dài cao tới...nách! Bé cứ nài nỉ xin mẹ mấy lần mua áo mới, nhưng mẹ viện cớ bé là con út mặc rồi bỏ uổng đi, bé lại mua lớn nữa. Bé còn nhớ rõ ràng, chiều qua khi mẹ đang làm bếp, Bé chạy xuống ôm lưng mẹ thỏ thẻ:

— Mẹ, nữa mẹ mua cho con cái áo len mới mặc...lẽ ghen?

Bé tưởng đâu sẽ được mẹ cưng mà nhỏ nhẹ như mọi lần, nhưng trái lại, mẹ đã bực sẵn, nên mặc cừ chỉ của Bé, mẹ gắt:

— Bé lên nhà chơi! Phá mẹ, mẹ đánh cho bây giờ.

Bé vẫn chưa ngán, nài thêm, giọng nhút nhùng nịu:

— Tiền bữa tết con gọi mẹ đó, mẹ mua...

Bé chưa nói hết câu thì, ưi chao! một cái cốc đau điếng. Mẹ đã không cho thì chớ, lại còn ký bé nên bé khóc òa. Mẹ liền dắt bé lên phòng ba trị tội. Bé giận mẹ lắm, bây giờ còn tức tức nữa là. Sáng nay đi học, bé lại bị bắt mặc áo cũ. Bé còn tần ngần chưa biết nói sao, thì có tiếng chị Thùy:

— Thôi Bé, mặc vào ba chờ đi học, rồi mai mới chị mua cho.

A! ra chị Thùy cũng về phe mẹ. Mai mới, mai mới là khi nào mà chị Thùy nói ngon thế. Bé nhìn anh Hoàng cầu cứu; anh ấy chỉ hớp hớp tách trà rồi cười báng quơ. Thế là hết...như chợt nhớ ra điều gì, Bé nói với ba:

— Hôm qua, con Hòa nó hẹn con; thôi, thưa ba mẹ để con đi học, cả nó đợi. Chưa dứt lời, bé đã chạy ra cửa, chỉ kịp nghe tiếng mẹ thào: “con nhỏ này quá lắm rồi!” và tiếng cười của anh Hoàng vang lên như khiêu khích bé.

Thoát, bé đi chậm lại. Lời ba mẹ nói mà đúng. Còn đứng trong nhà bé thấy ấm, ra ngoài, trời lạnh làm bé muốn run, nổi cả da gà lên nữa. Bé thấy bé bị bỏ rơi, đơn độc quá. Cả nhà không còn thương bé như dạo nào. Nỗi uất ức làm

cho Bé ghen cả cò. Bé kịp ngăn lại giọt nước mắt thì con Hòa cũng vừa cười toét miệng chạy tới, xúng xính trong cái áo len màu hồng thêu hoa trắng...

Ngày hôm nay, không biết ông trời thương cho Bé hay sao mà dung nhan thật râu rĩ, cằm cung mãi trong những đám mây đen lớn. Trời mùa Đông thật là buồn, làm bé cũng muốn râu cả ruột ra đây.

Tan học, bé lúi thủi về một mình. Con Hòa đã được ba nó tới đón. Bé thong thả đếm bước về nhà. Thân hình đơn chiếc của bé soi bóng trong những vũng nước còn lại của trận mưa đêm. Bỗng bé cảm thấy một giọt nước đánh vào mũi, rồi hai, ba...Ồ, trời mưa. Bé hối hả chạy tìm chỗ trú. Xe nước ở đầu đường kia...mưa rơi nặng hạt, hối hả hơn bao giờ. Ông trời thương bé, nhưng bé ghét ông quá. Thương gì mà nhằm lúc này lại nhè, ướt cả áo bé rồi...

Mưa càng to, trời xám xịt. Bé cảm thấy sợ sợ. Chỉ có 2, ba người trú mưa chỗ bé. Mưa tạt làm bé lạnh quá, bé runng mình liên mấy cái. Bé thầm mong sao ba hay anh Hoàng tới đón bé, để bé như vậy, nhớ có gì thì sao? Bé tự trách mình sao lại đi giận ba mẹ, để bây giờ...

— Bé, bé! Lên anh chờ về.

A! anh Hoàng tới đón bé đây rồi. Bé ôm cặp chèn đầu chạy ù ra, leo lên xe chui tọt vào tà áo mưa của anh.

Bé thoáng thấy mặt anh ướt sũng nước, bên tai nghe mơ hồ tiếng than "tội nghiệp chưa.. con bé thế nào cũng hành cả nhà một trận...". Rồi bé chỉ còn nghe tiếng mưa rơi trên áo mưa...

Thế là bé lên cơn sốt. Cả nhà thấp thòm không yên cho bệnh tình của bé. Trưa qua về, bé thay đồ rồi đông thẳng lên lầu trùm chăn cho hết lạnh, nhưng lại nằm lì bì luôn. Buổi tối, bé lên cơn sốt dữ dội, người nóng đến nỗi bé cứ ú ớ mãi. Ba mẹ lo sợ đến toát mồ hôi. Anh Hoàng, chị Thùy phải đi tước bác sĩ. Ông ấy chỉch cho bé một mũi thuốc, thăm bệnh suốt tối qua. Sáng nay, cơn sốt hạ dần, nhưng bé vẫn còn ngủ mê man. Mẹ nấu cháo sẵn cho bé, cứ ngồi trông bé mở mắt. Chị Thùy phải lo việc nhà thay cho Mẹ. Ba và anh Hoàng bận nên thỉnh thoảng mới lên với bé.

Bé mở mắt ra, thấy người khó chịu quá. Người bé đắp kín một lớp chăn dày. Cờ bé nóng rát, lại bụng đói xẹp lép. Bé rần kêu nhỏ:

— Mẹ ơi...

Thấy bé dậy, nét mặt mẹ thoáng hiện nét vui mừng. Mẹ đi lại, trên tay cầm ly sữa nóng mới pha:

— Bé của mẹ dậy rồi hả?

Rồi mẹ nâng đầu bé dậy, vuốt tóc, kê ly sữa vào miệng bé, âu yếm:

— Bé rần uống miếng sữa rồi mẹ thương.

Bé đang đói, nên không chối làm gì chỉ khờ. Từng ngụm, từng ngụm

nhỏ. Mẹ đồ vào miệng bé. Nhưng sao đắng quá, bé dẩy tay mẹ ra, mẹ dỗ :

— Bé uống đi, chóng lành rồi mẹ dẫn đi phố mua đồ đẹp cho.

Bé lắc đầu.

— Thế con ăn cam nhé ?

Và mẹ kêu chị Thùy vào cắt cam cho bé ăn. Mẹ dlu bé nằm xuống, nhìn bé nuốt miếng cam mà khẽ thở dài...

Đến hôm nay, bé đỡ lắm rồi. Bé có thể ngồi dậy được. Mẹ cũng rời bé để xuống phụ giúp với chị Thùy. Mẹ đi rồi, bé cảm thấy trống vắng lạ lùng ; mấy ngày nay, kể mỗi lần bé mở mắt ra là đã thấy mẹ ngồi bên cạnh. Mẹ thức suốt đêm nên người mẹ có vẻ hốc hác, mắt quầng sâu. Chị Thùy có lẽ cũng rất mệt nhọc. Còn bé, bé cũng mất sức, yếu hẳn đi. Bé nhìn lên bàn : thuốc, trái cây còn khá nhiều. Ba Mẹ chắc đã tốn tiền nhiều lắm. Bé thấy thương ba mẹ quá đi. Tại bé hết cả, tại bé không vâng lời, đi lạnh nên ba mẹ mới như vậy, bé buồn làm sao ! Bất giác, bé nghe hai giọt nước rơi trên tay thì ra bé khóc rồi...

Chợt có tiếng chân đi tới, bé quệt mắt, nằm xuống lại. Mẹ với chị Thùy đi vào. Chị Thùy mặc đồ như sắp sửa đi đâu. Mẹ khẽ sờ trán bé mỉm cười :

— Bé của mẹ bớt rồi đấy.

Bé chỉ cười trừ. Chị Thùy cúi xuống hôn bé, nháy mắt một cái và nói :

— Nào, bé thương chị đi ! Không chị không đi à.

— Chị đi đâu ? hà chị Thùy ?
Chị cười đáp :

— Thì mua áo, mai kia bé lành mà đi học chứ ? Bộ bé không muốn sao ?

Nghe chị nói, bé ngồi nhồm dậy, nhìn mẹ. Mẹ gật đầu. Bé không muốn thế, bé bảo chị Thùy :

— Chị đừng mua nữa.

Rồi quay sang mẹ :

— Thôi mẹ à, con không cần áo mới nữa đâu.

Mẹ lấy làm lạ, cả chị Thùy nữa. Mẹ ngồi xuống, kéo bé vào lòng :

— Bộ con còn giận mẹ hà ? bé.

Bé cầm tay mẹ, đáp nhỏ :

— Không phải đâu, mẹ.

Chị Thùy lại hỏi :

— Chứ em làm sao thế, hở bé ?

Bé trả lời :

— Mẹ để con mặc áo cũ được rồi, áo mới đắt tiền lắm. Với lại sang năm con lại lớn nữa, nghe mẹ ?

Mẹ hiểu ý bé rồi. Mẹ ôm chặt bé, vuốt tóc rồi đặt một cái hôn ấm áp lên trán bé. Một cảm giác vui buồn xâm chiếm lòng bé làm bé rung rung muốn khóc. Mẹ ơi ! bé thương mẹ lắm, nhiều thật nhiều. Bé bằng lòng đổi cái áo mới đó để được mẹ mãi ôm ấp trong lòng. Cái áo len mới dãn dãn cũng chật, còn lòng mẹ bao la, ấm áp vô cùng ấm hơn cả chiếc áo mùa đông ấy nữa...

Bé ngừng đầu lên nhìn vào mắt mẹ, đôi mắt ướt ướt, long lanh như mặt biển lúc hừng đông...

ĐỀ TẾ

Thương về Sao Cát

(tiếp trang 53)

mang về làm kỷ niệm. Kỷ niệm những ngày vui bên đại dương, những ngày thanh thản, rộn ràng ở miền đất hiền Sao Cát...

Chuỗi ngày vui bình thản trôi. Một giờ nữa em xa rời Sao Cát, em nghe lòng nuối tiếc vô vàn. Em nguyện cầu cho thời gian ngừng trôi. Em tìm lại bãi ngấm từng làn nước xanh, nhìn từng làn sóng bạc nhìn lại bầu trời xanh lơ hoàn hảo, quyến rũ và không quên nhìn thật lâu những con thuyền lênh đênh trong cõi mệnh mỏng, hùng vĩ chỗ những người hành nghề đơn sơ, chất phác, hiền lành mang những ước vọng thật nhỏ bé tâm thương, em cũng không quên nhìn lại những vỏ sò, vỏ ốc... đang phơi mình tắm nắng trên bãi biển. Cảm giác buồn len lỏi vào hồn em. Em không muốn rời xa Sao Cát

để mướn dù nửa bước. Sao Cát có nhiều hấp lực giữ em lại quá. Em muốn ôm trọn biển cả vào hồn để thương, để mến để yêu, để ôm ấp tôn thờ, hoài niệm... Màu nước hiền vẫn xanh trong, sóng biển vẫn vô tư đùa vui. Tất cả đều hồn nhiên sung sướng, riêng mình em buồn thấm thía thôi. Có tiếng các bạn réo gọi. Em vẫy tay chào biển cả, giả từ miền Sao cát hiền lành. Bãi cát mịn in vết chân em lần cuối. Làn gió biển nồng ấm tiễn chân em. Nắng biển trong lành tỏa xuống dịu dàng,

UẤT KIM HƯƠNG

Bé đáp kỳ trước

A — Dãy A

B — Câu đố:

1) Hoa sen

2) Bình Định Vương Lê Lợi

3) Ông Nguyễn Tri Phương

4) Đôi dép

5) Con dơi

6) Cây nần

● ĐỊNH CHÁNH:

Trong Tuổi Hoa số 163 ở Đồng Cổ Non có đăng bài thơ « về sông ăn cá » của Ngô Minh Sang. Liên sau đó, tòa soạn nhận được thư của ông Huyền Vân Thanh (thi văn đoàn Về Nguồn) cho biết ông là tác giả nói trên. Ông còn cho tòa soạn thấy rõ bài thơ ấy đã đăng trên tuyển tập số 5 của nhóm Về Nguồn xuất bản năm 1967.

Tòa soạn nói chung và riêng Trinh Chi (người chọn bài) thành thật xin lỗi nhà thơ Huyền Vân Thanh cũng như tất cả bạn đọc. Đồng thời, nhân dịp này, tòa soạn ân cần nhắc lại cùng các em trước khi gửi bài nên cần nhắc cần thận đừng bao giờ để những trường hợp đáng tiếc như vậy xảy ra nữa. Thành thật cảm ơn các em.

TIN TỨC TUỔI HOA

• **Đã ghi tên các em sau đây vào sổ gia đình Tuổi Hoa :**

Hồng Ân (Huế) Vũ thị Lệ Chi (GD) Song Hà (SG) Đỗ Kim Khánh (SG) Nguyễn quốc Khanh (SG) Bích thủy Văn Sương Mai (NT) Trịnh công Hiệp (VT) Bài Hoa (ĐL) Lê thị thu Thủy (QL) Đặng thị Ngọc Nga (SG) Nguyễn anh Dũng, Nguyễn thị thu Mai (Ba xuyên) Nguyễn thị Tuyết (NT) Kiều Yến. (Phù Nhuận) Nguyễn thị Thu Cúc (NT) Trần thanh Nhân (GD) Nguyễn trí Dũng, Nguyễn thanh Sơn (NT) Nguyễn văn kỳ Lân (Huế) Đặng thị Anh Thu (SG) Thủy Hương (Huế) Trần thị Niên, Huỳnh thị Cúc, Thu Thừa, Võ văn Oánh (SG) Nguyễn minh thị Mai, Tha Phương (Phan Rang) Đỗ Ngọc Khang, Lê thị Tuyết Mai (GD) Phương Vũ, Phạm văn Toàn (SG) Trần xuân Thủy (Tam Hiệp) Trần Hoàn (ĐN) Tôn nữ Diễm Hoa (Huế) Tạ thị hồng Ngọc (QN) Huỳnh văn Dũng, Lê thị thu Thủy (QN) Nguyễn thị Ngọc Diệp (Chợ lớn) Nguyễn thị thu Cúc (Ba xuyên) Phạm thị Anh Nga (Huế) Thân thị Độn (Long Khánh) Nguyễn thị Loan Trang (Đà Nẵng)

• **Thi phẩm nhận được :**

Nguyễn công Tân (3), Sa Lê Hân Cơ (9), Xuân Oanh (2), Mát Tím (1), Mai Diễm (1), Đỗ nhật Lan (1), Phạm mẫu Tím (1), Trịnh công Hiệp (1), Mát Xanh (3), Trần quốc Hòa (1), Phạm thị Ngọc Em (3), Nhật Anh (1), Thủy Đỏ (1), Thảo Hồng (1), Thương Hoài (1), Dũng Tuấn Long (1), Trầm Vũ (1), Lê thị Kim Nhung (1), Trang Phương (1), Mân Côi (3), Đỗ thị Hồng Liên (2), Mạc Trầm Hoài Tha, Lâm Phương Thảo (3).

**tà sách
TUỔI HOA**

ĐÃ PHÁT HÀNH : LOẠI HOA TÍM

THẦY GIÁO LÀNG

VÕ TOÀN dịch

(theo « Les cahiers d'un maître d'école » của Jesse Stuart)

Bản dịch Pháp văn của Claude Lévy)

Bianca

hương thơm dịu dàng
tẩy sạch bột vôi
mặt miệng trắng răng

GIA LẠI PHẢI ĐẲNG
KHÔNG KEM NÀO BẰNG

